Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β΄ ΘΕΣΣΑΛ. Β΄ 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὀρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄ - ΕΤΟΣ 57ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 949 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ΄ ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὄργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Περίοδος Γ′ ἔτος 57ο Τεῦχος 949

Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2007

Ἱδρυτής:
Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:
Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β′

Διευθυντής:
† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:
† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

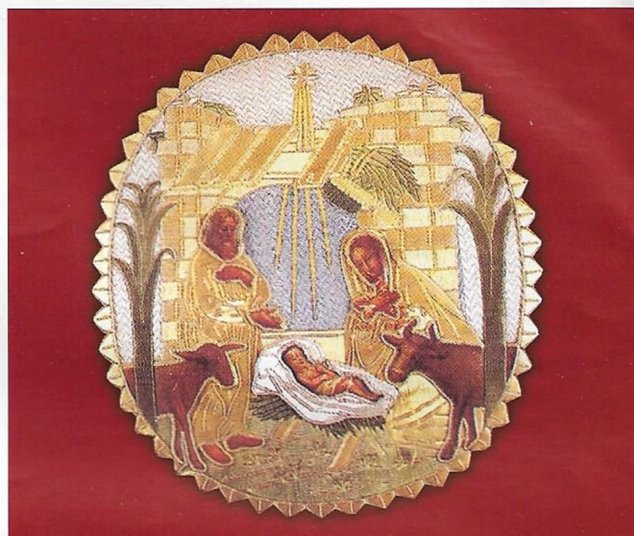
Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων
Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 $ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Ἐκτύπωσις: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033
www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Εἰκών Ἐξωφύλλου:

Πόλος ἱερατικῶν ἀμφίων. Κειμήλιον Ἱερᾶς Σκήτης Προφήτου Ἠλιοῦ Ἁγίου Ὄρους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας.»

(Ἰωάνν. Α′ 14)

Μήνυμα ἐπί τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας σωτηρίου ἔτους 2007

Πεφιλημένοι ἐν Χριστῷ Ἀδλφοί

Τέκνα ἀγαπητά καί περιπόθητα

Ἔφθασε καί πάλιν Θεοῦ εὐδοκίᾳ ἡ ἐπέτειος τῆς κατά σάρκα Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πληροῦσα τάς ψυχάς ἡμῶν χαρᾶς οὐρανίου καί εὐφροσύνης, ἵνα ἀνανήφοντες καί ὑψούμενοι ἐκ τῶν γηΐνων δοξάσωμεν ἀξιοχρέως τήν σωτήριον Αὐτοῦ οἰκονομίαν.

Ἡ Ἐκκλησία ψάλλει σήμερον: «*Μυστήριον ξένον ὁρῶ καί παράδοξον*» πρό τῶν αἰώνων ὑπάρχον καί φανερωθέν εἰς τόν κόσμον, ὅτε ἡ θεία Βουλή καθόρισε τόν χρόνον.

Τότε ὁ οὐράνιος Πατήρ ἐξαπέστειλε τόν Υἱόν Αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον «*γενόμενον ἐκ γυναικός*» Παρθένου, κατά τόν θεῖον Παῦλον, ἵνα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐλευθερωθέντες ἐκ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἅδου γενόμεθα υἱοί Θεοῦ κατά χάριν.

Ἡ ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἐπί τῆς γῆς διέλυσε τό βαθύ σκότος τῆς ἀγνωσίας περί Θεοῦ καί ἀπεκάλυψε τό φῶς τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας, ὥστε μέγας ἀριθμός τῶν πιστευσάντων προσέφερον τήν ζωήν των θυσίαν, ὁμολογοῦντες Θεόν τόν Χριστόν, καί τοῦτον Ἐσταυρωμένον!

Τήν τελείαν αὐτήν πίστιν ἑρμηνεύων ὁ Παῦλος λέγει: «*Ἔστι δέ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων*» (Ἑβ. ΙΑ-1).

Ὁ ἔχων ἀκριβῆ τήν πίστιν βλέπει τά ἐλπιζόμενα ἀγαθά ὡς παρόντα καί ἔχει θετικήν πληροφορίαν περί τῶν μή βλεπομένων αἰσθητῶς.

Ἐπικεντροῦται ὅθεν ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου εἰς τήν βεβαίαν καί ἀκριβῆ πίστιν διά τήν ἐπανάκτησιν τοῦ ἀπωλεσθέντος παραδείσου.

Ὀρθή πίστις γεννᾶται ἐξ ὑγιαινούσης διδασκαλίας καί εἶναι τό ἀπαύγασμα φωτός τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καθώς ὁμολογοῦμεν: «*Εἴδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες. Αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν*». Εἶναι ἡ βάσις ὅθεν καί

τό θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ δέ ἑτεροδιδασκαλία τῶν ἡμερῶν μας μέ τάς νοθεύσεις καί τό συνονθύλευμα τῶν αἱρέσεων καί τοῦ παπισμοῦ, συνιστοῦν Ἐκκλησίαν τῶν πονηρευομένων, κατά τόν Δαβίδ.

Εἰς ἀντίκρουσιν ὅμως τῆς τεκταινομένης προδοσίας, ἡ θεία Πρόνοια ἐπεστράτευσε τούς ταπεινούς ἡμᾶς εἰς ἀγῶνα ἄνισον διασώσεως τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς Πίστεως ἐκ στόματος τοῦ Ἅδου διά τῶν ὀργάνων του. Εἴθε εἰς τοῦτο, ἀγαπητοί, νά φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς ὑψηλῆς κλήσεώς μας μέχρι θυσίας, διά ν' ἀποκομίσωμεν τόν στέφανον τῆς ὁμολογίας περί Θεοῦ.

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τά τέκνα της λέγουσα: «*Δεῦτε λάβωμεν τά τοῦ παραδείσου ἔνδον τοῦ Σπηλαίου*» (οἶκος).

Ὁλοκληροῦται ἐδῶ ἡ ἀπ' αἰῶνος προδιαγραφή τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ γένους ἡμῶν. Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱός ἀνθρώπου ἐν πολλῇ ταπεινώσει καί ἐσχάτῃ πτωχείᾳ. Γίνεται τύπος καί ὑπογραμμός ἡμέτερος πρός μίμησιν διά τήν ἰδικήν μας οὐράνιον δόξαν.

Εἰς ταῦτα ὅμως, ἡ δύστηνος ἐποχή μας μετέτρεψε τήν προσήλωσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς ξεφάντωμα τῶν ἡμερῶν, ἀντίθετον πρός τό ὑπόδειγμα καί τόν ὑψηλόν σκοπόν τῆς ἑορτῆς δι' ἀνταπόδοσιν δόξης πρός τόν δοξάσαντα ἡμᾶς Χριστόν.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἀγαπητοί, ἄς ἀτενίσωμεν μετ' εὐλαβείας καί προσηλώσεως τά ἐν τῷ Σπηλαίῳ συντελούμενα. Τήν ἐξ οὐρανοῦ δι' Ἀγγέλων μαρτυρίας περί τοῦ γεννηθέντος Σωτῆρος, τήν ἐσχάτην ταπείνωσιν τοῦ Θεανθρώπου, σπαργανουμένου εἰς φάτνην πενιχράν τῶν ἀλόγων, τήν θεωρίαν τῶν Ἀγγέλων ὑπό τῶν ποιμένων δοξολογούντων τήν ἄρρητον θεϊκήν συγκατάβασιν ἐπ' εὐδοκίᾳ τῶν ἀνθρώπων καί εἰς ταῦτα, ἄς προσθέσωμεν τήν ἰδικήν μας θερμήν ἀγάπην πρός τόν νηπιάσαντα Θεόν.

Ἄς τοῦ προσφέρωμεν ὡς ἄλλην φάτνην μετά ἀφοσιώσεως τάς καρδίας μας, ἱκετεύοντες ὅπως ἀνακλιθῇ εἰς ταύτας, διότι τοῦτο εὐαρεστεῖ τόν Κύριον ὑπέρ πᾶν ἄλλον ἀντίδοτον τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης Του.

Ἄς μᾶς συγκινήσει βαθέως τό μέγα γεγονός τῆς σήμερον, διά νά ἀξιολογήσωμεν καί δι' ἔργων ἀρετῆς τοῦτο, καθολοκληροῦντες τό θεῖον δῶρον τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως πού μᾶς ἐνεπιστεύθη εἰς τούς ἐσχάτους τούτους καιρούς.

Σύν τούτοις, διαπύρως προσεπευχόμεθα πάντα τά βέλτιστα, ἐπικαλούμενοι τό θεῖον ἔλεος καί τήν τοῦ ἁγίου Σπηλαίου χάριν καί εὐλογίαν ἐφ' ὑμᾶς ὅπως ἀξιοχρέως ἀποδώσωμεν εἰς τόν ἀγαπήσαντα ἡμᾶς Θεόν ἀγάπην ἀντί ἀγάπης καί δόξαν ἐξ ἔργων ἀρετῆς ἐν ὑγείᾳ τῇ κατ' ἄμφω καί χαρᾷ οὐρανίᾳ.

Διάπυρος εἰς Κύριον εὐχέτης
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τά Ὀνομαστήρια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

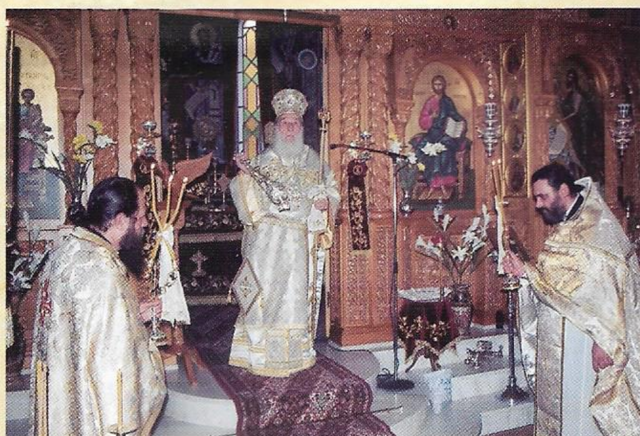
Μέ τήν ἁρμόζουσα τάξη καί ἐκκλησιαστική λαμπρότητα τήν Δευτέρα 13/26 Νοεμβρίου καθ' ἥν ἡμέρα τιμᾶται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἑώρτασε τά ὀνομαστήριά του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος.

Κάθε χρόνο κατά τήν εὔσημο αὐτήν ἡμέρα δίνεται ἡ εὐκαιρία στόν ἱερό κλῆρο καί τόν εὐσεβῆ λαό τῆς Ἀκαινοτόμητης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νά ἐκφράσουν τήν ἐγκάρδια τιμή, τόν εἰλικρινή σεβασμό καί τήν υἱική ἀγάπη πρός τόν ἀειθαλῆ καί ἀκάματο Πρωθιεράρχη μας. Εἰς τό σεπτό πρόσωπό του οἱ πάντες ἀναγνωρίζουν τόν στιβαρό ἡγέτη, τόν φιλόστοργο πατέρα, τόν καλόν ποιμένα, τόν σοφό οἰακοστρόφο ὅστις ἀπό κοινοῦ μετά τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας κατευθύνει σταθερά τήν ὁλκάδα τῆς Ὀρθοδοξίας, παρά τήν βία τῶν ἀνέμων καί τήν σφοδρότητα τῶν κυμάτων εἰς εὔδιους λιμένας.

Τήν παραμονή λοιπόν τῆς ἑορτῆς καί μέ τήν συμμετοχή πολλῶν κληρικῶν καί πλήθους πιστῶν ὁ ἐπίσης ἑορτάζων Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἐχοροστάτησε εἰς τόν πανηγυρικό Ἑσπερινό πού τελέσθηκε στήν Ἱ. Μονή Παναχράντου. Τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς στό μεγαλόπρεπο Καθολικό τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ἐτελέσθη πολυαρχιερατικό συλλείτουργο προκαθημένου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου καί συνιερουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, ἐνῶ συμπροσευχόμενος παρέστη καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος. Εἰς τό κοινωνικό τῆς Θ. Λειτουργίας καί μέ ἀναφορά στόν ἑορτάζοντα μεγάλο ἱεράρχη Ἁγ. Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο πού ἐφέτος συμπληρώθηκαν 1.600 χρόνια ἀπό τό μαρτυρικό του τέλος, κήρυξε τόν Θ. Λόγο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ ἐκ μέρους τῶν συνιεραρχῶν του καί ἱεροῦ κλήρου εὐχήθηκε εἰς τό τέλος τοῦ κηρύγματος υἱκῶς τά δέοντα εἰς τόν σεπτόν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰς τό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε μέ θερμούς λόγους τίς εὐχαριστίες του πρός ὅλους τούς παρευρισκομένους, κληρικούς καί λαϊκούς, γιά τήν πλουσία ἀγάπη των πρός τό πρόσωπό του.

Ἡ Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας πού ἐκδίδεται μέ τήν εὐχή καί εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Πρωθιεράρχου μας ἐκφράζει τό καθολικό σῶμα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εὔχεται καί δέεται πρός τόν Δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ **«τόν Δεσπότη καί Ἀρχιερέα ἡμῶν Κύριε φύλαττε εἰς πολλά ἔτη».**

Ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίου Νικήτα Καλύμνου

Εἰς τὴν περιοχή τοῦ Φλασκᾶ τῆς Καλύμνου βρίσκεται ὁ ἰδιωτικός ναός τῆς οἰκογενείας Χριστοφῆ ἐπ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικήτα. Τὸν ναόν αὐτόν ἤρχισε νὰ ἀνεγείρῃ ὁ Νικήτας Χριστοφής καὶ εἰς τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ συνέβαλε σημαντικῶς ὁ υἱός τοῦ Νικήτα, Ἐμμανουήλ Χριστοφής, ἐργαζόμενος ὡς μετανάστης εἰς Αυστραλίαν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νικήτα, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν κληρονόμων μετεβίβασαν τά μερίδιά των εἰς τὸν Ἐμμανουήλ, ἡ μήτηρ τοῦ ὁποίου ὀνόματι Καλοτίνα, διέμενε εἰς ἕν κελλίον πλησίον τοῦ ναοῦ καὶ ἠκολούθη τὸ πάτριον ἑορτολόγιον. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καλοτίνας, ἡ Μητρόπολις τῶν νεοημερολογιτῶν, ἐκμεταλλευομένη τὴν ἀπουσίαν τῶν νομίμων ἰδιοκτητῶν ἐκ τῆς νήσου, κατέλαβε τόν ναόν καὶ ἐχαρακτήρισεν αὐτὸν ἐνοριακόν, διορίσασα παρανόμως Ἐφημέριον καὶ Ἐπιτρόπους. Τοῦτο, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἔφερε τὴν Μητρόπολιν εἰς συνεχῆ διαμάχην μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν οἱ ὁποῖοι, πρὸ δύο ἐτῶν, ἐπέτυχον νὰ ἐπιστραφοῦν εἰς αὐτούς τὰ κλεῖθρα καὶ νὰ ἐπανακτήσουν τὸν ἔλεγχον τοῦ ναοῦ. Τότε ἀπεφάσισαν νὰ παραχωρήσουν τὸν ναόν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν καὶ οἱ ἴδιοι πλέον, ὅπως καὶ ἄλλοι συγγενεῖς των. Τοῦτο πληροφορηθείς ὁ νεοημερολογίτης Μητροπολίτης κ. Παΐσιος κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 2006 ἐδημιούργησε τά γνωστά ἐπεισόδια, ὡς ἤδη αὐτά ἔχουν περιγραφεῖ εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὀρθοδοξίας» (τεῦχος 941, 2006).

Μετὰ ταῦτα, ὁ Θεοφιλέστατος κατ' ἐπανάληψιν ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναόν αὐτόν μέχρι τὴν ἔναρξιν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁπόταν ἄνθρωποι τῆς νεοημερολογιτικῆς Μητροπόλεως διερρήγνυαν συνεχῶς τὸν ναόν, τῶν ἰδιοκτητῶν, μή προστατευομένων ἀπό τὰς ἀρχάς καὶ μὴ δυναμένων νὰ περιφρουροῦν συνεχώς τὸν ναόν ὡς μή μόνιμοι κάτοικοι τῆς Καλύμνου. Διὰ τοῦτο ὁ ναός ἀνεκατελήφθη ὑπό τῶν νεοημερολογιτῶν.

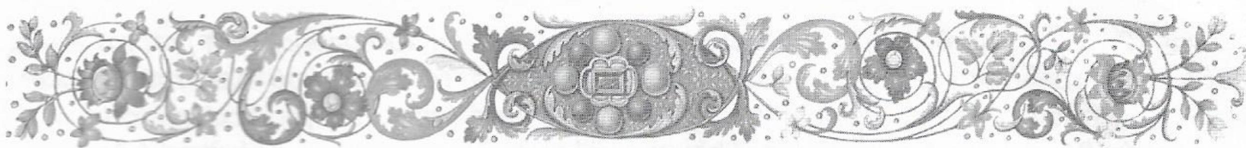
Πλήν ὅμως, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐξέδωσε προσωρινήν ἀπόφασιν δικαιώσας τοὺς ἰδιοκτήτας. Παρὰ τὰς ἀπειλάς λοιπόν, τοῦ κ. Παϊσίου, καὶ μὲ εἰσαγγελικήν ἐντολήν μετέβησαν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικήτα διὰ νὰ πανηγυρίσουν ὀρθοδόξως τὸν Ἅγιον.

Τὴν παραμονήν τῆς ἑορτῆς (14/27-9-2007), πρὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερόντιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος ἐτέλεσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ ἀνέγνωσαν ἐκ περιτροπῆς τὰς εἰδικὰς διά τήν περίπτωσιν εὐχάς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσαν πανηγυρικῶς τὸν Ἑσπερινόν, ἡ δέ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ὑπό τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Γρηγορίου Ταυλαρίου, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου καὶ συνευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἡ ὑπόθεσις θὰ κριθῇ τελικῶς κατὰ τὴ 4ην Ἀπριλίου 2008 (ν.ή.) ἀπὸ τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Σ.τ.Ε.

Δογματική καί κανονική Ἀνάλυση τῆς ἑνώσεως τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας

Ὑπό Βλαδιμήρου Moss

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπό ὅ,τι ἔχει εἰπωθεῖ συνεπάγεται ὅτι ἡ ἰδιότητα μέλους στό Π.Σ.Ε. δέν εἶναι ἁπλῶς παρατήρηση τῆς δραστηριότητας τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἰδιότητα μέλους εἶναι ἀκριβῶς τό νά εἶσαι ἕνα μέρος της Οἰκουμενικῆς Κοινοπολιτείας. Τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν πρέπει νά εἶναι μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. ἀπό τήν στιγμή πού αὐτό ὑποδηλώνει ὅτι ἔτσι γίνεται μέλος τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης.

3. Ὁ τρίτος λόγος πού ἡ ἰδιότητα μέλους στό Π.Σ.Ε. ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν Ὀρθοδοξία ὀφείλεται στό ὅτι ἡ ἰδιότητα μέλους δηλώνει ἀναπόφευκτα τή συμφωνία μέ τίς καταστατικές ἀρχές καί τούς κανόνες τοῦ Π.Σ.Ε. Παραδείγματος χάριν, ἀναφέρεται στό καταστατικό τοῦ Π.Σ.Ε. (κεφάλαιο 3) ὅτι τό Συμβούλιο δημιουργεῖται ἀπό τίς Ἐκκλησίες-μέλη γιά νά ὑπηρετήσει τήν οἰκουμενική κίνηση. Μήπως αὐτό ἔχει τήν ἔννοια ὅτι οἱ Ἐκκλησίες-μέλη πρέπει, ἤ εἶναι ὑποχρεωμένες στήν πληρότητά τους, γιά νά ὑπηρετοῦν τήν οἰκουμενική κίνηση; Ἔτσι φαίνεται. Ἐπιπλέον τό καταστατικό τοῦ Π.Σ.Ε. (κεφάλαιο 3) περιγράφει τίς ὑποχρεώσεις ἐκείνων πού εἰσέρχονται στό Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν μέ τίς ἀκόλουθες λέξεις: *“Στήν ἀναζήτηση τῆς κοινωνίας στήν πίστη καί τή ζωή, τό κήρυγμα καί τή λειτουργία, οἱ Ἐκκλησίες μέσῳ τοῦ Συμβουλίου... θά διευκολύνουν τήν κοινή λειτουργία σέ κάθε τόπο, παντοῦ καί... θά καλλιεργήσουν οἰκουμενικές συνειδήσεις”*. Ἀπό αὐτές τίς λέξεις εὐθέως συνεπάγεται ὅτι τό κοινό κήρυγμα μέ τούς Προτεστάντες γίνεται μιά **καταστατική ὑποχρέωση** γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὑποχρεώσεις ἀκόμα πιό ξένες στήν Ὀρθοδοξία συμπεριλαμβάνονται στούς κανόνες τοῦ Π.Σ.Ε. - ἕνα ξεχωριστό ἔγγραφο πού ρυθμίζει ἄμεσα τίς ὑποχρεώσεις ἐκείνων πού εἰσέρχονται στό Συμβούλιο τῶν ἐκκλησιῶν.

Τό δεύτερο κεφάλαιο τῶν κανόνων τοῦ Π.Σ.Ε. ὀνομάζεται: “Καθήκοντα τῆς ἰδιότητας μέλους”. Οἱ ἀκόλουθες γραμμές βρίσκονται σ' αὐτό: “*Ἡ ἰδιότητα μέλους στό Π.Σ.Ε. σημαίνει...* ***ἀφοσίωση στήν οἰκουμενική κίνηση*** *ὡς συστατικό στοιχεῖο τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό προϋποθέτει ὅτι οἱ Ἐκκλησίες-μέλη του Π.Σ.Ε... ἐνθαρρύνουν τίς οἰκουμενικές συνδέσεις καί δράσεις σέ ὅλα τά ἐπίπεδα της ἐκκλησιαστικῆς τους ζωῆς*”. Αὐτές οἱ λέξεις των κανόνων του Π.Σ.Ε. ὑποχρεώνουν τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νά ἀντιληφθεῖ τή σύγχρονη οἰκουμενική κίνηση, μέ ὅλες τίς αἰσχρές αἱρέσεις καί ἠθικές κακίες της, ὡς μέρος τῆς ζωῆς τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἕνα σημαντικότερο καταστατικό ἔγγραφο εἶναι ἡ δήλωση *“πρός τήν κατεύθυνση τῆς κοινῆς κατανόησης καί τοῦ ὁράματος τοῦ Π.Σ.Ε.”*. Αὐτό τό ἔγγραφο ἔγινε ἀποδεκτό ἀπό τήν Κ.Ε. του Π.Σ.Ε. τό 1997 μέ τή συμμετοχή τῶν ἀντιπρόσωπων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Καί αὐτό περιέχει ἀπόψεις ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία. Κατ' ἀρχήν, αὐτό πού μᾶς ἀφορᾶ

εἶναι πῶς θά κατανόησουμε τήν ἔκφραση πού εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τοῦ Π.Σ.Ε., δηλαδή ὅτι τό Συμβούλιο εἶναι "Κοινοπολιτεία Ἐκκλησιῶν". Στίς παραγράφους 3.2 καί 3.3 ἡ ἔννοια τῆς ἔφρασης "Κοινοπολιτεία" περιγράφεται στίς ἀκόλουθες λέξεις: "*Ἡ χρήση τοῦ ὅρου 'Κοινοπολιτεία' στή Βάση τοῦ Π.Σ.Ε. πείθει πραγματικά ὅτι τό Συμβούλιο εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό μιά ἁπλή ἕνωση Ἐκκλησιῶν γιά πρακτικά ζητήματα...*". Μποροῦμε ἀκόμη καί ποῦμε (χρησιμοποιώντας τίς λέξεις τοῦ ψηφίσματος σχετικά μέ τόν οἰκουμενισμό τῆς Β′ Βατικάνιας Συνόδου) ὅτι: "*Μεταξύ αὐτῶν (τῶν ἐκκλησιῶν) ἤδη ἀπό τώρα ὑπάρχει πραγματική, ἄν καί ἐλλιπής, κοινωνία*".

Ἀπό αὐτήν τήν ἀναφορά εὐθέως συνεπάγεται ὅτι οἱ Ἐκκλησίες-μέλη του Π.Σ.Ε. θεωρεῖται ὅτι εἰσέρχονται σέ περιορισμένη ἐκκλησιαστική κοινωνία μέ τά ἄλλα μέλη του Π.Σ.Ε. μέ ὅλες τίς πλάνες καί τίς αἱρέσεις τους. Τό ἔγγραφο "*Πρός ἕνα κοινό ὅραμα καί κατανόηση του Π.Σ.Ε.*" στό σημεῖο 3.5.3 ἐπεκτείνει σαφῶς αὐτήν τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία σέ ὁλόκληρη τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέ ὅλους τους ἀνθρώπους της. Τό ἔγγραφο λέει ὅτι αὐτή ἡ ἐκκλησιαστική κοινωνία στό Συμβούλιο "*δέν εἶναι κάτι ἀφηρημένο καί στατικό, ἐπίσης δέν περιορίζεται στίς ἐπίσημες συνδέσεις μεταξύ της ἡγεσίας των ἐκκλησιῶν καί των ἡγετῶν ἤ των ἀντιπροσώπων τους. Εἶναι μᾶλλον μιά δυναμική, ἀμοιβαία ἐνεργητική πραγματικότητα πού ἀγκαλιάζει τήν πληρότητα της ἐκκλησίας ὡς ἔκφραση των ἀνθρώπων του Θεοῦ*".

Ἡ διακήρυξη τοῦ Τορόντο πού τιτλοφορεῖται: "*Ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἐκκλησίες καί τό Π.Σ.Ε.*", ἐξακολουθεῖ νά εἶναι τό σημαντικότερο ἔγγραφο τοῦ Π.Σ.Ε. πού ἔχει συνταγματική σημασία. Βάσει τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ οἱ Τοπικές Ἐκκλησίες εἰσῆλθαν στό Π.Σ.Ε. τή δεκαετία του '60. Ἐπίσης σ' αὐτό σαφῶς βλέπουμε τίς ἀρχές πού ἔρχονται ριζικά σέ ἀντίθεση μέ τήν Ὀρθοδοξία. Κατά συνέπεια τό σημεῖο 4.8 τῆς διακήρυξης τοῦ Τορόντου δηλώνει: "*Οἱ Ἐκκλησίες-μέλη εἰσάγονται σέ πνευματικές ἀμοιβαῖες σχέσεις μέσῳ τῶν ὁποίων αὐτές προσπαθοῦν νά μάθουν ἡ μιά τήν ἄλλη καί νά βοηθήσουν ἡ μιά τήν ἄλλη, ἔτσι ὥστε τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μπορέσει νά χτιστεῖ καί ἡ ζωή τῆς ἐκκλησίας νά ἀνανεωθεῖ*". Προφανῶς, αὐτή ἡ ἀρχή τῆς "*οἰκοδόμησης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*" ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν Ὀρθόδοξη διδασκαλία γιά τήν Ἐκκλησία. Ἐντούτοις, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό, ὅπως βλέπουμε ἐδῶ, τό ὁποῖο εἶναι ἐγγραμμένο στό ἱδρυτικό ἔγγραφο του Π.Σ.Ε. καί δέν μπορεῖ σέ καμία περίπτωση νά ἀλλάξει.

Ἐκτός αὐτοῦ, τό ἔγγραφο στό συμπέρασμά του ἀναφέρει τά ἀκόλουθα γιά τίς ἀρχές τῆς διακηρύξεως τοῦ Τορόντο, συμπεριλαμβανομένης της ἀρχῆς τῆς "*οἰκοδόμησης τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ*": "*Καμία ἀπό αὐτές τίς θετικές προϋποθέσεις πού περιλαμβάνουν τό θεμέλιο του παγκόσμιου συμβουλίου δέν συγκρούεται μέ τίς διδασκαλίες τῶν ἐκκλησιῶν-μελῶν*".

Ἀπό ὅ,τι ἔχει ἀναφερθεῖ μποροῦμε νά συμπεράνουμε ὅτι ἡ ἰδιότητα μέλους στό Π.Σ.Ε. προϋποθέτει τή συμφωνία μέ τίς συνταγματικές ἀρχές του, οἱ ὁποῖες ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τήν Ὀρθοδοξία. Τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν πρέπει νά εἶναι μέλος μιᾶς ὀργάνωσης τῆς ὁποίας οἱ συνταγματικές ἀρχές ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τήν ὀρθοδοξία...

Ἐντούτοις, ἀπό τή δεκαετία του '90 ἡ ἀντιοικουμενιστική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἄρχιζε νά ἔχει ἀπήχηση ἐντός Ρωσίας, καί ἔτσι ἡ οἰκουμενιστική δραστηριότητα του Πατριαρχείου Μόσχας, ἐνῶ συνεχιζόταν ἀδιάκοπα, ἔγινε λιγότερο σημαντική. Κατά συνέπεια στήν 8η γενική συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στό Χαράρε τό 1999 ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἦταν ἁπλῶς συμβολική. Ἔτσι, στήν πρόσφατη (2006) γενική συνέλευση στό Πόρτο-Ἀλέγρε τῆς Βραζιλίας, ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἦταν πάλι τυπική. Προφανῶς, ἡ μικρή χαλάρωση στήν οἰκουμενιστική δραστηριότητα πρός τό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ '90, πού προκλήθηκε κυρίως ἀπό τό κήρυγμα τῆς ἀλήθειας ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ἔχει διαδεχθεῖ ἀπό τήν πιό ἀποφασιστική ἐπανάληψη τῆς δραστηριότητας

αὐτῆς, τώρα πού ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἔχει πλέον ἐξουδετερωθεῖ.

Οἱ ὑπερασπιστές τῆς ἕνωσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἔχουν προσπαθήσει νά κάνουν χρήση τοῦ ἐγγράφου τῆς Ἰωβηλαίας Συνόδου τοῦ 2000 σχετικά μέ τίς σχέσεις μέ τούς ἑτεροδόξους, τό ὁποῖο συντάχθηκε ἀπό μιά μικρή ὁμάδα ἐπισκόπων καί παρουσιάστηκε στή Σύνοδο πρός ἔγκριση τήν πρώτη ἡμέρα. Σ' αὐτό τό ἔγγραφο ἔγιναν μικρές παραχωρήσεις πρός τούς ἀντιπάλους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἡ ἑξῆς δήλωση: "*Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού δημιουργήθηκε ἀπό τόν Κύριο καί τό Λυτρωτή μας καί πληρώθηκε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα...*" "*Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία καί μοναδική...*", "*Ἡ ἀποκαλούμενη 'θεωρία τῶν κλάδων', ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει τήν κανονικότητα καί ἀκόμα καί θεία προέλευση τῆς ὕπαρξης τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπό τήν μορφή τῶν ξεχωριστῶν 'κλάδων' ...εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδεκτη*".

Ἐντούτοις, ὁ πρωτοπρεσβύτερος Μιχαήλ Ardov ἔγραψε: "*Οἱ 'φιλελεύθεροι πατριαρχικοί' δέν θά ἀναστατωθοῦν ἰδιαίτερα, ὅσο οἱ αἱρετικοί στό ἀναφερθέν ἔγγραφο ἀποκαλοῦνται 'ἑτερόδοξοι', ἐνῶ οἱ κοινότητες τῶν Μονοφυσιτῶν ἀποκαλοῦνται Ἀνατολικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Καί οἱ διάλογοι μέ τούς ἑτεροδόξους θά συνεχισθοῦν καί προτείνεται νά μήν ἐγκαταλειφθεῖ τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλά νά μεταρρυθμιστεῖ*".

Ἄν καί ἔχει γίνει πολλή συζήτηση γιά τόν ἀντιοικουμενισμό στό Πατριαρχεῖου Μόσχας, ὅπως καί στή Σερβική Ἐκκλησία, εἶναι σημαντικό ὅτι μόνο ἕνας ἐπίσκοπος, ὁ Ἐπίσκοπος Βλαδιβοστόκ Βαρσανούφιος, καταψήφισε τό ἔγγραφο πού ἀναφέρεται στίς σχέσεις μέ τούς ἑτεροδόξους (ἕξι οὐκρανοί ἐπίσκοποι ἀπεῖχαν).

Ὁ Ἰλαρίων Ἀλφέγεφ Ἐπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου ἐξήγησε τήν προέλευση τοῦ ἐγγράφου σχετικά μέ τόν οἰκουμενισμό: "*Τό θέμα τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων ἔχει χρησιμοποιηθεῖ ἀπό τίς διάφορες ὁμάδες* (μέσα στήν Ἐκκλησία) *ὡς φόβητρο στούς ἀντιστασιακούς πολέμους. Ἰδιαιτέρως, ἔχει χρησιμοποιηθεῖ γιά νά ἐπικρίνει τούς ἡγέτες τῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ὅπως εἶναι εὐρέως γνωστό, ἔχουν λάβει μέρος στίς οἰκουμενικές δραστηριότητες γιά πολλά χρόνια*".

Κατά τήν ἄποψη του Ἀλφέγεφ, "*ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει ἐπίσης χρησιμοποιηθεῖ ἀπό τίς ἀποσχισθεῖσες ὁμάδες, ὅπως ἡ Ρωσική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς καί οἱ Παλαιοημερολογίτες, γιά νά ὑπονομεύσουν τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων στήν Ἐκκλησία*". Ἑπομένως ὑπῆρξε ἡ ἀνάγκη "*τῆς διασάφησης στό ἔγγραφο τῆς θεολογικῆς βάσης τῆς στάσης τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς ἑτεροδοξίας, δηλαδή γιατί χρειαζόμαστε καί ἐάν χρειαζόμαστε τόν διάλογο μέ μή ὀρθόδοξες ὁμολογίες, καί ἐάν ναί ποιά μορφή πρέπει ὁ διάλογος αὐτός νά ἔχει*".

Ὁ Ἀλφρέγιεφ ἀρνήθηκε νά ἀπαντήσει στήν ἐρώτηση ἐάν τό Συμβούλιο θά συζητοῦσε τό θέμα τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στό Π.Σ.Ε., ἀλλά εἶπε ὅτι τό Πατριαρχεῖο αἰσθάνθηκε ὑποχρεωμένο νά συνεχιστοῦν οἱ διαπραγματεύσεις μέ τούς προτεστάντες καί καθολικούς ἀντιπροσώπους στό Π.Σ.Ε. καί νά παραμείνει μέλος τῆς οἰκουμενικῆς ἐπιτροπῆς.

Μετά ἀπό τή Σύνοδο, δέν ὑπῆρξε καμία παύση στίς οἰκουμενικές δραστηριότητες τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Συνεπῶς στίς 18 Αὐγούστου 2000, ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος συμπροσευχήθηκε μέ τήν Ἀρμένιο Πατριάρχη καί στίς 21 Ἀπριλίου 2005, συνεχάρη τόν νέο Πάπα Βενέδικτο 16ο γιά τήν ἐκλογή του, καί τοῦ ἐξέφρασε τήν ἐλπίδα νά προσπαθήσει νά ἀναπτυχθοῦν οἱ σχέσεις τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Ὅταν ρωτήθηκε πῶς ἀξιολόγησε τήν θητεία τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ 2ου, ἀπάντησε: "*Οἱ διδασκαλίες τῆς ἁγιότητάς του ὄχι μόνο ἔχουν ἐνισχύσει τήν πίστη τῶν καθολικῶν σέ ὅλον τόν κόσμο, ἀλλά συγχρόνως ἐνίσχυσαν τήν μαρτυρία τοῦ Χριστιανισμοῦ στό σημερινό σύνθετο κόσμο*".

Ὅλες αὐτές οἱ αἱρετικές δραστηριότητες ὑποπίπτουν ἄμεσα στόν ἀναθεματισμό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού ἔγινε τό 1983 ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς καί πού ἐπιβεβαιώθηκε ἀπό τήν ἴδια

τό 1998 καί δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ἐάν ἑνωθεῖ μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας τώρα, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ὄχι μόνο θά ὑποπέσει στά ἀναθέματα τῶν Οἰκουμενικῶν καί Πανορθόδοξων Συνόδων κατά σειρᾶς αἱρέσεων, ἀλλά καί στό ἴδιο τό ἀνάθεμα πού ἡ ἴδια ἐπέβαλλε τό 1983...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἐν κατακλεῖδι μποροῦμε νά διαπιστώσουμε ἀπό τά ἀνωτέρω ὅτι οἱ κύριοι ὅροι πού ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἔχει θέσει γιά τήν ἕνωση μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '90, ὅπως: Ἡ ἀπόρριψη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἡ τιμή ὡς ἁγίων τῶν νεομαρτύρων ὄχι μόνο δέν ἔχουν ἐκπληρωθεῖ, ἀλλά οὔτε κάν ἔχουν πλησιάσει στήν ἐκπλήρωσή τους. Ἀκόμη καί ἡ ὑποτιθέμενη τιμή τῶν νεομαρτύρων ὡς ἁγίων ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας εἶναι περισσότερο ὑποβάθμιση παρά τιμή, καί περιλαμβάνει μιά ἀντίληψη γιά τό μαρτύριο καί τήν ὁμολογία τῆς πίστεως πού ὁδηγεῖ σέ νέα αἵρεση!

Ἀπό τά κριτήρια πού ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἔχει θέσει, καί ἀφήνοντας κατά μέρος ἄλλα σημαντικά ζητήματα πού δέν ἀναφέρθηκαν ἐδῶ (π.χ. σχέσεις μέ ἄλλες Γνήσιες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἡ προδοσία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐντός τῆς Ρωσίας πού ἀποχώρησαν ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας καί ἐντάχθηκαν σ' αὐτήν, ἡ ἀκραία ἠθική διαφθορά τῆς ἱεραρχίας τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, οἱ πολιτικές ἀπαιτήσεις πού θά ἐπιβληθοῦν στήν Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς μετά τήν ἔνταξή της στό Πατριαρχεῖο Μόσχας, κ.λπ.). Γιά ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς δέν πρέπει νά ἑνωθεῖ μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας.

"Μποροῦν δύο νά συμπορευθοῦν ἄν δέν συμφωνοῦν;" Ρωτᾶ ὁ προφήτης Ἀμώς (3,3). Ἡ ἀπάντηση εἶναι σαφής: Ὄχι. Ἡ ἑνότητα τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν, **πρέπει νά στηρίζεται στήν ἑνότητα, στήν ἀλήθεια** καί σέ καμία ἄλλη βάση. Ἐάν, ἀφ' ἑτέρου, ἐμεῖς διαπλάθουμε τήν κατανόηση τῆς ἀλήθειας σύμφωνα μέ τήν ἀνάγκη μας γιά συναισθηματική ἤ ἐθνική ἤ πολιτική ἑνότητα, τότε ὑποπίπτουμε στήν βλασφημία τῆς Ἀληθείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἕνωση μέ τό Ὁποῖο εἶναι ὁ στόχος ὁλόκληρης τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἐάν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἑνωθεῖ μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας, θά ὑποπέσει σέ μιά σειρά τρομακτικῶν ἀναθεμάτων. Τά ἀναθέματα κατά τῶν αἱρετικῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἀναθέματος τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τό 1983. Τά ἀναθέματα κατά τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καί ἐκείνους πού συνεργάζονται μαζί του (γιατί δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει καμία ἀμφιβολία τώρα ὅτι ἡ Ρωσία τοῦ Πούτιν εἶναι ὁ διάδοχος τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης). Τό ἀνάθεμα κατά τῶν καινοτόμων (τῶν ὁποίων ὁ κληρονόμος εἶναι ὁ Σεργιανισμός). Τά ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν κατά τοῦ Σεργιανισμοῦ καί τό ἀνάθεμα κατά ἐκείνων πού *"ἀφήνουν τούς μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, καί στρέφονται στούς ψεύτικους μάρτυρες"* (ἡ κορωνίδα τῶν ὁποίων, ἀναμφισβήτητα, θά εἶναι Ρῶσος Ἰούδας, ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Σέργιος).

Δέν πρέπει νά ληφθεῖ σοβαρά οὔτε ἡ ματαιόδοξη ἐκείνη σκέψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εὑρισκόμενη ἐντός τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μπορεῖ νά τό ἐπηρεάσει πρός τό καλύτερο. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς θά μποροῦσε νά ἐπηρεάσει τό Πατριαρχεῖο Μόσχας μόνο ὅταν ἦταν ἔξω ἀπ' αὐτό καί τό ἐπέκρινε ἀπό μιά θέση πραγματικῆς ἀνεξαρτησίας. Εὑρισκόμενη ἐντός τοῦ Πατριαρχείου, ἁπλῶς θά εἶναι τό ἁλάτι πού ἔχει χάσει τή γεύση του, γιά τό ὁποῖο ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας εἶπε: *"Ἐάν δέ τό ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδέν ἰσχύει ἔτι εἰ μή βληθῆναι ἔξω καί καταπατεῖσθαι ὑπό τῶν ἀνθρώπων"* (Ματθ. Ε' 13).

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΙ ΠΡΑΤΤΩΝ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΕΙ ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Ἀπάνθισμα ἐν εἴδει λόγου ἐκ διαφόρων ὁμιλιῶν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου συλλεγέν παρά Θεοδώρου[1].

Ὁ Χριστιανός διά νά κληρονομήσῃ τήν αἰώνιον ζωήν πρέπει νά πράττῃ τά ἑξῆς:

1. Νά ἀγαπᾶ τόν Θεόν μέ ὅλην τήν ψυχήν καί μέ ὅλην τήν δύναμίν του, καί νά φυλάσσῃ τάς ἐντολάς αὐτοῦ, νά ἀγαπᾶ δέ τόν πλησίον του (τόν συνάνθρωπόν του), ὅπως ἀγαπᾶ τόν ἑαυτόν του, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν· *«Ἐάν τάς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου»* (Ἰωάν. ιε΄ 10). Θά μείνετε δέ εἰς τήν ἀγάπην, πού σᾶς ἔχω, ἐάν φυλάξετε τάς ἐντολάς μου. Καί πάλιν· *«Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»* (Ἰωάν. ιγ΄ 35). Μέ αὐτό θά μάθουν ὅλοι ὅτι εἶσθε μαθηταί μου, ἐάν ἔχετε ἀγάπην ὁ ἕνας πρός τόν ἄλλον.

2. Νά ταπεινώνῃ τήν ψυχήν του ἐμπρός εἰς τόν Θεόν καί οὐδέποτε νά ὑψώνῃ τήν κεφαλήν ἐναντίον τοῦ πλησίον του. Διότι ὅπως λέγει ἡ Γραφή *«καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει»* (Ψαλ. ν΄ 19). Καρδίαν, ἡ ὁποία συνετρίβη καί ἐταπεινώθη ἀπό τήν θλίψιν διά τάς ἁμαρτίας τοῦ πλησίον του, καί νά πενθῇ διά τάς ἰδικάς του ἁμαρτίας, νά χαίρῃ ὅταν ὁ πλησίον του χαίρῃ καί νά μή λειώνῃ ἀπό τόν φθόνον διά τήν εὐτυχίαν του· νά δέχεται μέ ὑπομονήν καί νά συμβουλεύῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τόν ἀντιστρατεύονται, καί νά κατέχεται πάντοτε ἀπό τόν πόθον καί τήν δίψαν νά ἐκτελῇ ἔργα δίκαια, ὡς θέλει ταῦτα ὁ Θεός· διότι αὐτός θά διατηρήσῃ καί τήν ψυχήν του καθαράν.

3. Νά αἰσθάνεται εὐσπλαγχνίαν δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην εὐσπλαγχνίας καί νά διαθέτῃ ὅλας τάς δυνάμεις του διά τήν εἰρήνην, ὅπως τήν θέλει ὁ Θεός, καί νά ἀγωνίζεται νά ὀνομασθῇ υἱός τοῦ Θεοῦ ἀκριβῶς διά τάς προσπαθείας του ὑπέρ τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη καί νά ὑβρίζεται καί νά κατηγορεῖται καί νά διώκεται καί νά θανατώνεται διά τήν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καί τήν ὁμολογίαν τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν, διότι αὐτό εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή.

4. Νά καταπολεμῇ πᾶσαν αἱρετικήν διδασκαλίαν καί νά ἀποδέχεται ὀρθῶς τήν διδασκαλίαν

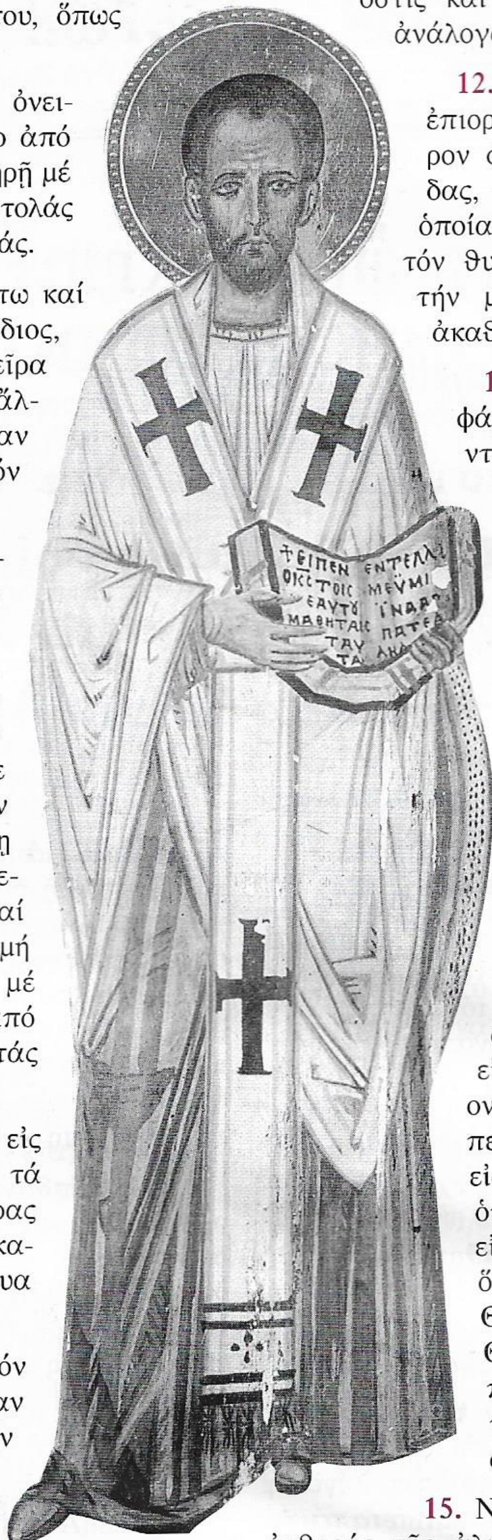
1. Οὗτος εἶναι ὁ Βυζαντινός πατρίκιος, ἔπαρχος, μάγιστρος καί λόγιος Θεόδωρος ὁ Δαφνοπάτης, περί τοῦ ὁποίου ποιούμεθα λόγον ἐν τῷ προλόγῳ (Migne, P.G., τόμ. ΙΧΙΙΙ, λόγος ΜΗ΄, σελ. 899-902).

τῆς Ἁγίας Πίστεως περί τῆς Ἁγίας Τριάδος.

5. Νά μελετᾶ διαρκῶς μέσα εἰς τήν καρδίαν του τήν ἀλήθειαν καί οὐδέποτε νά μολύνη τήν γλῶσσαν του μέ τό ψεῦδος καί οὐδέποτε νά κάνη κακόν εἰς τόν πλησίον του, ὅπως λέγει ἡ Γραφή.

6. Νά μή κατηγορῆ, νά μή ὀνειδίζη, οὔτε νά κάνη τίποτε ἄλλο ἀπό ὅσα ἀπαγορεύονται, ἀλλά νά τηρῆ μέ προσοχήν καί ἐπιμέλειαν τάς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐκτελῆ αὐτάς.

7. Νά δίδη ἐλεημοσύνην, ἔστω καί ἄν πρόκειται νά στερηθῆ ὁ ἴδιος, χωρίς καί νά ἁπλώνη τήν χεῖρα του διά νά ζητήση καί ἀπό ἄλλους ἐνίσχυσιν διά τήν βοήθειαν αὐτήν. Νά δίδη ἔνδυμα εἰς τόν μή ἔχοντα.

8. Νά εὐλογῆ, ὅταν ὑβρίζεται. Ὅταν ὑποχρεώνεται νά ἐκτελέση μίαν ἀγγαρείαν, νά ἐκτελῆ περισσότερα ἀπό ὅσα τόν ὑποχρεώνουν νά κάμη, χωρίς νά ἐκφέρη οὐδένα αἰσχρόν ἤ βλάσφημον λόγον. Οὐδέποτε νά ὁρκίζεται, ἀλλ' ἕνα μόνον ὅρον νά γνωρίζη, τό νά λέγη τήν ἀλήθειαν καί νά ἐνδιαφέρεται πάντοτε δι' αὐτήν, νύκτα καί ἡμέραν, καί εἰς κανένα νά μή λέγη περισσότερα, σύμφωνα μέ τήν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου, ἀπό τό ναί καί ἀπό τό ὄχι εἰς τάς ἀποκρίσεις του.

9. Νά κινῆ τήν γλῶσσαν του εἰς τό νά ὑμνῆ τόν Θεόν, νά κλίνη τά γόνατα καί νά ὑψώνη τάς χεῖρας καί τόν νοῦν του διά νά παρακαλέση τόν Θεόν, νά χύνη δάκρυα κατανύξεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

10. Νά σκέπτεται πάντοτε τόν θάνατόν του καί τήν Μέλλουσαν Κρίσιν, καί τήν ἀπολογίαν τήν ὁποίαν θά δώση διά τά ἔργα του. Νά σκέπτεται πάντοτε τάς ἁμαρτίας του, παρακαλῶν τόν Θεόν νά τοῦ συγχωρήση τά ἁμαρτήματά του.

11. Νά ἐκτελῆ καλά ἔργα μέ πᾶσαν ἐπιμέλειαν, χωρίς νά τά ἀναφέρη διαρκῶς ἤ νά τά ἐπιδεικνύη, ἤ νά καυχησιολογῆ δι' αὐτά, ὅπως ὁ Φαρισαῖος, ἀλλά τάς καλάς αὐτάς πράξεις του νά ἐνδιαφέρεται, ὅπως μόνον ὁ Θεός γνωρίζη, ὅστις καί θά ἀποδώση εἰς τόν καθένα ἀνάλογα μέ τά ἔργα του.

12. Νά ἀποφεύγη τήν μέθην, τήν ἐπιορκίαν, τήν λαιμαργίαν, τήν ἄκαιρον φλυαρίαν, τόν φθόνον, τάς ἔριδας, τήν κακίαν, τήν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶναι δευτέρα εἰδωλολατρία, τόν θυμόν, τήν ὀργήν, τήν πορνείαν, τήν μοιχείαν καί κάθε σωματικήν ἀκαθαρσίαν.

13. Νά μή χρησιμοποιῆ μαγικά φάρμακα, νά ἀποφεύγη τάς μαντείας, τούς μαγικούς ἐξορκισμούς καί τά γητεύματα. Νά προσπαθῆ ἡμέραν καί νύκτα νά ἐξαγνίζη τόν ἑαυτόν του, ὥστε νά μεταλαμβάνη ἐπαξίως τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

14. Νά γίνεται προστάτης τῶν ὀρφανῶν, τῶν χηρῶν καί τῶν ξένων. Νά μή στρέφη ἀλλοῦ τό πρόσωπον, ὅταν κάποιος τοῦ ζητῆ κάτι ἤ νά μή ἀρνεῖται νά δώση εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ζητεῖ δανεικά ἀπό αὐτόν, ἀλλά καί νά σχίζη κάθε ἄδικον χρεωστικόν ὁμόλογον. Ἐάν δέ συμβῆ νά ἔχη εἰς χεῖρας του καί κάποιο δίκαιον χρεωστικόν ὁμόλογον, νά μή τό περιφέρη καί τό ἐπιδεικνύη καί εἰς ἄλλους, ἐφ' ὅσον αὐτά τά ὁποῖα ἔχει ἀνήκουν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τόν Θεόν καί ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔχει ὅ,τι ἔχει. Νά προσφέρη εἰς τόν Θεόν ὅ,τι ἔχει. Νά ζητῆ ἀπό τόν Θεόν νά τοῦ δώση ὅ,τι τοῦ λείπει. Νά τιμᾶ τούς δοξάζοντας τόν Θεόν. Νά τιμᾶ τούς δούλους αὐτοῦ.

15. Νά αἰσθάνεται οἶκτον πρός τούς ἐχθρούς τῆς ἀληθοῦς Πίστεως διότι εἶναι ψυχικῶς τυφλοί, καί νά προσπαθῆ μέ ὅλας του τάς δυνάμεις νά τούς ὁδηγήση εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, νά ἀποστρέφεται ὅμως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν εἰς τήν τύφλωσίν των, νά μισῆ δέ μέ τέ-

λειον μίσος ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μισοῦν τόν Κύριον.

16. Νά παραμένη πάντοτε ἀγαθός, εὐσεβής καί ἁγνός, ὡσάν νά ἔχῃ διαρκῶς μέσα του τόν Θεόν καί νά εἶναι ὁλόκληρος ἀφοσιωμένος εἰς τόν Θεόν. Εἰς κάθε ἐνέργειάν του νά κατευθύνεται ἀπό τήν ἐνθύμησιν τοῦ Θεοῦ καί τάς ἐντολάς του, καί ὅταν εὑρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν καί ὅταν ἀναπαύεται, καί ὅταν σηκώνεται καί ὅταν τρώγῃ καί ὅταν πίνῃ καί καθ' ὅλην τήν ἡμέραν, σύμφωνα μέ ὅσα λέγει ἡ Γραφή· *«Προωρώμην τόν Κύριον ἐνώπιόν μου διά παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μοῦ ἐστιν, ἵνα μή σαλευθῶ»* (Ψαλ. ιε' 8), Ἔβλεπα διαρκῶς ἐμπρός μου τόν Κύριον, διότι στέκεται εἰς τά δεξιά μου, ὥστε νά μή ταραχθῶ, καί· *«Φοβηθήτω τόν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ, ἀπ' αὐτοῦ δέ σαλευθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τήν οἰκουμένην»* (Ψαλ. λβ' 8), Ἄς φοβηθῇ τόν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ, ἄς τρομάξουν Αὐτόν ὅσοι κατοικοῦν τήν οἰκουμένην.

17. Νά μή διατηρῇ μνησικακίαν εἰς τήν ψυχήν του, διότι ὁ δρόμος τόν ὁποῖον ἀκολουθοῦν οἱ μνησίκακοι ὁδηγεῖ εἰς τόν ψυχικόν θάνατον, αἱ δέ ἁμαρτίαι ἐκείνου ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ τόν πλησίον του, ἐάν τοῦ πταίσῃ εἰς κάτι, συγχωροῦνται ἀπό τόν Θεόν. Ἐάν δηλαδή δέν ἐνθυμηθῶμεν τά ἁμαρτήματα τά ὁποῖα ἄλλοι διέπραξαν εἰς βάρος μας, οὔτε ὁ Θεός θά ἐνθυμηθῇ τά ἁμαρτήματα, τά ὁποῖα ἡμεῖς ἐκάμαμεν πρός Αὐτόν.

18. Νά κρίνῃ δικαίως μέ τόν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τήν ψυχήν του. Διότι τό δικαίωμα τῆς κρίσεως ἀνήκει μόνον εἰς τόν Θεόν· νά μή κατακρίνῃ ἄλλους διά τά ἁμαρτήματά των, ἤτοι νά μή τούς ἐξευτελίζῃ καί τούς ἀποστρέφεται, οὔτε νά ἐξετάζῃ μέ προσοχήν καί περιέργειαν τά κακά τοῦ πλησίον του, καί νά δικαιώνῃ τόν ἑαυτόν του, χωρίς νά βλέπῃ τάς δοκούς πού εἶναι καρφωμέναι εἰς τούς ὀφθαλμούς του, ἀλλά νά βλέπῃ τά ἄχυρα πού ἔχουν εἰσέλθει εἰς τόν ὀφθαλμόν τοῦ πλησίον του, ἤτοι νά σχολιάζῃ τά μικρά ἐλαττώματα τῶν ἀδελφῶν του, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἐξοργίζει τόν Θεόν εἰς μεγάλον βαθμόν· δέν εἶναι δηλαδή ὀρθόν νά κρίνωμεν ἡμεῖς τόν ξένον δοῦλον· δοῦλος δέ τοῦ Θεοῦ εἶναι κάθε ἄνθρωπος.

19. Νά κρίνῃ καί νά διορθώνῃ μέ ἀγάπην. Νά ἐλευθερώνῃ ἕνα ἀδικούμενον ἀπό τάς χεῖρας ἐκείνου ὁ ὁποῖος τόν ἀδικεῖ. Νά γίνεται πατήρ διά τούς ἀδυνάτους, καί ὀφθαλμός διά τούς τυφλούς, καί πόδες διά τούς χωλούς, ὅπως λέγει ἡ Γραφή. Εὐσεβές καί δίκαιον εἶναι τοῦτο, ὅταν ὅμως γίνεται μέ τάς ἐπιβαλλομένας συμβουλάς καί παραινέσεις, ὅπως λέγει καί ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος· *«τριετίαν νύκτα καί ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετά δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον»* (Πράξ. κ' 31), Ἐπί μίαν τριετίαν συνεχῶς νύκτα καί ἡμέραν δέν ἔπαυσα μέ δάκρυα εἰς τούς ὀφθαλμούς νά συμβουλεύω τόν καθένα ἀπό σᾶς.

20. Νά ἀποφεύγῃ τά αἰσχρά κέρδη, καί νά εἶναι εὐλαβής καί ὅσιος, καί νά προσέχῃ εἰς τήν ἀνάγνωσιν, εἰς τάς παρακλήσεις, καί τάς συμβουλάς καί τήν διδασκαλίαν, διδάσκων καί νουθετῶν τόν ἑαυτόν του σύμφωνα μέ ὅσα λέγει ἡ Γραφή, *«ἤτοι ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καί ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ»* (Ἐφ. ε' 19). Νά διέρχεται δηλαδή τήν ζωήν του μέ ψαλμούς καί ὕμνους καί ᾄσματα πνευματικά, ψάλλων καί ὑμνῶν τόν Κύριον ὄχι μόνον μέ τό στόμα, ἀλλά καί μέ τήν καρδίαν.

21. Νά τιμᾷ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τόν ἐγέννησαν, διά νά ζήσῃ πολλά ἔτη ἐπάνω εἰς τήν γῆν, καί νά μή κακολογῇ τόν πατέρα ἤ τήν μητέρα του. Νά φροντίζῃ δέ καί διά τούς ἰδικούς του ὑπηρέτας, ἀλλά πρό πάντων διά τούς ὑπηρέτας τῆς Πίστεως.

22. Νά μή παραλείπῃ νά συχνάζῃ εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς συγκεντρώσεις, ἤτοι εἰς τάς κοινάς συνάξεις καί προσευχάς, ἀλλά καί νά προσεύχεται δημοσίως ἐμπρός εἰς ὅλον τόν κόσμον πρός τόν Θεόν, καί νά μή περιφρονῇ τάς σοφάς συμβουλάς πού ἴσως θά τοῦ δώσουν, ἤ τά θεοσεβῆ διδάγματα· νά μή θεωρῇ ἀπίστευτα ἤ ἀδύνατα τά θαύματα καί τά ἔργα τοῦ Θεοῦ, τά ὁποῖα γίνονται καθ' ἑκάστην γενεάν, καί νά μή ἀσκῇ κριτικήν ἐπ' αὐτῶν.

23. Ὅταν ἐνεργῇ ὁ ἄνθρωπος κατ' αὐτόν τόν τρόπον, καί ὅταν ἔχῃ τόν Θεόν διαρκῶς εἰς τήν καρδίαν του, μέ φρόνησιν, θά κληρονομήσῃ τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἡ ὁποία εἶναι προητοιμασμένη ἀπό καταβολῆς κόσμου διά τούς Ἁγίους, ἡ ὁποία τέλος δέν ἔχει, καί τήν ὁποίαν εὔχομαι νά κληρονομήσωμεν καί ἡμεῖς ὅλοι, χάριτι καί φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[«Ἐπιλογαί καί Ἀπανθίσματα» Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐκδ. Μ. Συναξαριστοῦ (σελ. 540-543) Ἀθῆναι]

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ*

Ἀναγινώσκοντες τούς Θείους Ψαλμούς τοῦ προφητάνακτος Δαυίδ εἰς τόν δεύτερον Ψαλμόν αὐτοῦ ἐδάφιον 12 εὑρίσκομεν τούς στίχους τούτους: «*Δράξασθε παιδείας μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καί ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας*».

Τούς στίχους τούτους ὑπέρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχήν θά ἔπρεπε σήμερον πάντες νά φέρωμεν συχνάκις εἰς τά χείλη ἡμῶν καί νά ἐξετάζωμεν τούτων τήν βαθυτέραν ἔννοιαν καί τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον οὗτοι ἐπιδιώκουν.

Ἐξηγοῦντες τούς στίχους τούτους εἰς τήν ἁπλουστέραν, θά ἔχωμεν αὐτούς ὡς ἑξῆς: Κρατήσατε σφιχτά τήν κατά Θεόν Διδασκαλίαν μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καί ἀπολεσθεῖτε ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Μάλιστα περί αὐτῆς τῆς παιδείας ὁμιλοῦν οἱ στίχοι οὗτοι. Παιδείαν ἐνταῦθα ὁ Θεός καλεῖ, διότι ὁ Θεός ὁμιλεῖ διά τῶν στίχων τούτων, οὐχί τήν μάθησιν τῆς τέχνης καί ἐπιστήμης, ἀλλά τήν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μόρφωσιν τῆς καρδίας διά τῆς πίστεως εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί τῆς ἐργασίας τῶν καλῶν ἔργων, ἀπαιτούτων ἀγῶνας καί μόχθους πρός ἀποφυγήν τοῦ κακοῦ καί χαλίνωσιν τῶν παθῶν. Ἡ μάθησις δέ αὕτη ὠνομάσθη παιδεία, διότι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας πρέπει νά παιδεύωσι, δηλαδή νά διδάσκωσιν οἱ γονεῖς, τά τέκνα καί οἱ διδάσκαλοι τούς καθηγητάς τήν εὐαγγελικήν ἠθικήν πρῶτον, καί εἶτα τάς τέχνας ἤ ἐπιστήμας, διότι ἡ μέν μάθησις πλουτίζει μόνην τήν κεφαλήν, ἡ δέ παιδεία εἶναι ὁ θησαυρός τῆς ψυχῆς. Καί ὁ Ἰσοκράτης συμφωνῶν εἰς ταῦτα λέγει: «*Πεπαιδευμένους ὀνομάζω οὐχί τούς μαθόντας τέχνας ἤ ἐπιστήμας, ἤ ἔχοντας δυνάμεις τινάς* (νοημοσύνην ἔκτακτον καί νοῦν ἐφευρετικόν) *ἀλλά πρῶτον τούς γινώσκοντας, τά ἀληθῆ αὐτῶν συμφέροντα· δεύτερον τούς φυλάσσοντα δικαιοσύνην πρός ἀλλήλους· τρίτον τούς χαλινοῦντας τάς ἡδονάς των, τέταρτον τούς μή ὑπερηφανευομένους ἐν ταῖς εὐτυχίαις. Οἱ ταῦτα ἔχοντες οὗτοι εἰσιν οἱ φρόνιμοι καί τίμιοι ἄνδρες*» (Ἰσοκρ. Παναθ. 1, σελ. 238).

Τήν Παιδείαν ταύτην ἐννοεῖ καί ὁ Μέγας Παῦλος λέγων πρός τούς Ἐφεσίους: «*Ἀλλ' ἐκτρέφετε τά τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου*».

Αὕτη ἡ παιδεία εἶναι ἡ σώζουσα τόν ἄνθρωπον, αὕτη διατηρεῖ τήν πρός τόν ἄνθρωπον εὔνοιαν καί συμπάθειαν τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ὑπόσχεται εἰς τόν ἄνθρωπον ἤρεμον καί ἡσύχιον ζωήν πλήρη εὐτυχίας καί χαρᾶς.

Τήν παιδείαν ταύτην ἐδείχθησαν ἐσχάτως ἀνίκανα καί ἀνάξια τά σχολεῖα νά μεταδώσωσιν εἰς τά παιδία, ἀντιθέτως δέ κατά τό μᾶλλον ὁδηγοῦν αὐτά εἰς τόν ἐκφυλισμόν, τήν διαφθοράν καί τήν ἀπιστίαν.

Ἐπεβλήθη ὅθεν καί ἐπιβάλλεται εἰς τήν Ἐκκλησίαν ν' ἀναλάβῃ τό καθῆκον τοῦτο, ἔστω καί ἄν αὕτη κτίζῃ καί οἰκοδομῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ παιδός τό ἀγαθόν, τό ἠθικόν καί τό χριστιανικόν φρόνημα, καί ἀντιθέτως τό σχολεῖον καί ἡ κοινωνία κρημνίζῃ καί καταστρέφῃ.

Αὕτη εἶναι ἡ πνευματική Μήτηρ, αὕτη ἐξαιρέτως τήν Ἑλληνικήν φυλήν τήν διέσωσε ἐκ τοῦ ὀλέθρου καί τῆς καταστροφῆς πολλάκις. Αὕτη καί σήμερον ἔγινε προστάτης τοῦ παιδός διά τῆς ἱδρύσεως τῶν Κατηχητικῶν ἤ Κυριακῶν Σχολείων, μέ τόν σκοπόν νά σώσῃ καί πάλιν τήν φυλήν μας.

Καί ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ἄν καί διώκεται ἐπετέλεσεν ἰδίᾳ κατά τό λῆξαν Σχολικόν ἔτος λαμπρῶς καί λίαν ἐπιτυχῶς τό Θεῖον αὐτό ἔργον μέ τόν ζῆλον τόν ἔνθεον, τήν αὐταπάρνησιν καί τήν ἔμπρακτον διδασκαλίαν κυρίως τῶν Κατηχητῶν καί Κατηχητηρίων της.

Ἐλειτούργησαν κατά τό ἔτος τοῦτο ἐν Ἀθήναις καί ἐν Πειραιεῖ τριάκοντα Κατηχητικά Σχολεῖα εἰς τά ὁποῖα ἐνεγράφησαν πέντε χιλιάδες μαθητῶν καί μαθητριῶν.

Τά Κ. Σχολεῖα ταῦτα διεκρίνοντο εἰς Κατώτερα, Μέσα καί Ἀνώτερα, ἐπέδειξαν κατά τάς ἐξετάσεις, αἱ ὁποῖαι μόλις τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν ἔληξαν, ὅτι οἱ Κατηχηταί καί Κατηχήτριαι εἰργάσθησαν μετ' ἀπαραμίλλου ζήλου καί προθυμίας, οἱ δέ μαθηταί καί μαθήτριαι προήχθησαν θαυμασίως καί κατενόησαν ἀπολύτως τήν σπουδαιότητα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, τοῦ ὁποίου τά μαθήματα παρηκολούθησαν ἀνελλιπῶς καί μετ' ἐπιμελείας ἀρίστης ἐπιδείξαντα δίψαν πραγματικήν πρός αὐτά. Μοί ἐδόθη ἡ εὐτυχία νά παρακολουθήσω ὅλων τῶν Κ. Σχολείων τάς ἐξετάσεις καί διά τοῦτο ὁμιλῶ μετά βεβαιότητος περί τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ.

Ἕνεκεν τούτου ἐκφράζω τήν εὐαρέσκειαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἰδιαιτέρως τήν ἡμετέραν πρός τούς ἀκαμάτους καί ζηλωτάς Κατηχητάς καί τάς Κατηχητρίας διά τό ὡραῖον τους ἔργον, δι' ὅ ἀπό τοῦ Ὑψίστου καί Ἁγίου Θεοῦ θά λάβωσιν τήν ἀντιμισθίαν πολλαπλασιάσαντες τό δοθέν αὐτοῖς τάλαντον.

Εἰς δέ τούς μαθητάς καί μαθητρίας τάς διαπύρους εὐχάς μου πρός φωτισμόν καί τόν κατά Χριστόν καταρτισμόν αὐτῶν.

Ἐπί τούτοις ἐκφράζομεν τήν εὐαρέσκειαν ἡμῶν καί πρός τάς Κυρίας τῆς Ἐφορείας τῶν Κατηχ. Σχολειων μας αἵτινες κατέβαλον πᾶσαν δυνατήν προσπάθειαν πρός εὐόδωσιν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ἔργου.

Ἀναμένομεν εἰδήσεις καί ἐκ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος σχετικάς μέ τάς ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων διά νά ἐπανέλθωμεν περιγράφοντας εὐχαρίστως καί τάς τούτων ἐπιτυχίας.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 53, ἔτος 9ον, Κυριακή 5 Ἰουλίου 1948, σελ. 8.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η ϹΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΙϹ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΕΠΙΛΟΓΟϹ

Εἰς τάς ἀρχάς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εὐθύς μετά τήν ἡμερολογιακήν καινοτομίαν, ὀλιγώτεροι τῶν εἴκοσι ἁγιορεῖται πατέρες ἐξελθόντες τοῦ Ἁγ. Ὄρους κατώρθωσαν ἐντός ὀλίγων ἐτῶν νά γιγαντώσουν τό κίνημα ὑπέρ τῶν πατρώων παραδόσεων τῶν Γ.Ο.Χ. ὥστε νά δημιουργηθοῦν ἀνά τήν ἐπικράτειαν 800 «παραρτήματα» ἤτοι, κοινότητες εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἄς ἀναλογιστοῦν καλῶς οἱ σημερινοί διῶκται τῶν Ζηλωτῶν τάς συνεπείας ἀπό τήν τυχόν ἐκπλήρωσιν τῶν διαθέσεών των. Πλέον τῶν 150 Ζηλωταί Ἱερομόναχοι καί Μοναχοί θά κατακλύσουν τήν Ἑλληνικήν Ἐπικράτειαν, οἱ ὁποῖοι μέ τόν φωτοστέφανον τοῦ ὁμολογητοῦ θά κηρύττουν ἐναντίον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. θά πλουτίσῃ. Θά καλυφθοῦν μεγάλα ἐφημεριακά κενά καί νέα μοναστήρια θά ἱδρυθοῦν. Οἱ ἐξορισθέντες ἁγιορεῖται θά γίνουν πόλος ἕλξεως πολλῶν εὐσεβῶν νεοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι θά ἐντάσσονται εἰς τάς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀκόμη, ὅταν ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀπαλλαγῇ ἀπό τήν ἀντίδρασιν τῶν ζηλωτῶν, θά σπεύσῃ μέ ἀχαλίνωτον ὁρμήν εἰς τήν ἐφαρμογήν τῶν οἰκουμενιστικῶν του σχεδίων. Γεγονός τό ὁποῖον θά ἐξωθήσῃ μέγα μέρος τῶν συντηρητικῶν νεοημερολογιτῶν εἰς τήν ἔνταξίν των εἰς τήν Γνησίων Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τό Ἅγιον Ὄρος θά ἀπωλέσῃ τήν ζῶσα συνείδησιν αὐτοῦ. Οἱ Μοναχοί θά καταντήσουν ἁπλοί φύλακες ἱστορικῶν μνημείων. Ὁ λόγος των διά θέματα πίστεως δέν θά λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Τό Ἅγιον Ὄρος θά καταντήσῃ ἀπό τόπος

ἀσκήσεως καί ἁγιασμοῦ, εἷς γραφικός τουριστικός προορισμός, ὅπως περίπου τά Μετέωρα.

Ἡμεῖς ὡς Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, θέλομεν νά παραμείνῃ τό Ἅγιον Ὄρος τόπος ἁγιασμοῦ καί ἀσκήσεως καί νά μήν ἔχῃ τό ἄδοξον τέλος ἄλλων μοναστικῶν κέντρων τῆς Ὀρθοδοξίας. Πλήν, ἐάν τοῦτο συμβῇ, ἄς γνωρίζουν ὅσοι τό ἐπιδιώκουν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. θά εἶναι ὠφελημένη.

Τῶν ἀειμνήστων κεκοιμημένων ζηλωτῶν ἁγιορειτῶν πατέρων εἴη ἡ μνήμη αἰωνία, τῶν δέ ζώντων, ὁ Κύριος ἔσται βοηθός.

Ἀμήν.

Ἱερομόναχος Ἱερώνυμος Ἁγιορείτης

Ὁ Ἱερομόναχος Ἱερώνυμος Πνευματικός κατήγετο ἐκ τῆς νήσου Κρήτης. Τὸ 1879, εἰς ἡλικίαν μόλις 13 ἐτῶν, ἐγκατέλειψε τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, γονεῖς καὶ οἰκείους καὶ μετέβη εἰς Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Μονήν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅπου καὶ ἐμόνασεν. Ἀργότερον, ὅταν ἔφθασεν εἰς κατάλληλον ἡλικίαν, ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ ἔπειτα Ἱερεύς. Μετέπειτα ἔλαβε καὶ τὸ ὀφίκιον τοῦ Πνευματικοῦ.

Ἡ μεγάλη ἀσκητική του διαγωγή, ἡ ἀγάπη του πρὸς ἅπαντας, ἡ ταπείνωσίς του, ἡ συνεχὴς ἐνασχόλησίς του μὲ τὴν νοεράν προσευχήν καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί του, τὸν ἀνέδειξαν -μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ- ὀνομαστόν Πνευματικόν διὰ τὴν διάκρισιν καὶ τὸ διορατικόν του χάρισμα.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας, εὑρέθη εἰς Ἀθήνας πρὸς θεραπείαν βαρείας ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν του, πλὴν ἡ πάθησις αὐτὴ τοῦ ἐστέρησε ἐντελῶς τὸ φῶς του. Τυφλός ὢν κατὰ τὸ σῶμα, ἀνεδείχθη διορατικός κατὰ τὸ πνεῦμα. Μὴ δυνάμενος νὰ ἱερουργῇ, ἀφοσιώθη εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξομολογήσεως τῶν πιστῶν, διδάσκων καὶ νουθετῶν αὐτοὺς νὰ παραμείνουν πιστοί εἰς τὰς πατρώας παραδόσεις.

Μὲ τὴν εὐλογίαν του ἱδρύθη τὸ 1930 ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ διέμενε ἔκτοτε, προσδεχόμενος καθημερινῶς ἑκατοντάδας πιστούς οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο διὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν. Τόσοι πολλοὶ προσήρχοντο πρὸς ἐξομολόγησιν, ὥστε αἱ Μοναχαὶ ἔδιδον εἰς αὐτοὺς ἀριθμοὺς προτεραιότητος πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων. Πολλοί ἐκ τῶν ἐξομολογουμένων εἰς αὐτὸν ὡμολόγουν περὶ τοῦ διορατικοῦ χαρίσματος τοῦ πατρὸς Ἱερωνύμου. Ὅπως ἦτο ἑπόμενον, τὸ γεγονὸς τοῦτο προεκάλεσε τὴν μῆνιν τοῦ σχισματικοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νὰ συλλάβῃ καὶ ἀπελάσῃ αὐτὸν εἰς Ἅγιον Ὄρος δίχως ἐπιτυχίαν.

Τὴν 12ην Ἀπριλίου 1932 ἄγνωστός τις προσέφερεν εἰς αὐτὸν πορτοκάλια πλήρη δραστικοῦ δηλητηρίου. Ὁ πατὴρ Ἱερώνυμος ἔφαγεν ἐξ αὐτῶν καὶ εὐθύς κατελήφθη ὑπὸ σφοδροτάτων πόνων καὶ μόλις μετὰ βίας διεσώθη ἐκ τοῦ θανάτου μεταφερθεὶς ἐγκαίρως εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Οἱ ἰατροὶ διέγνωσαν δηλητηρίασιν ἐξ ἰσχυροτάτης δόσεως στριχνίνης.

Ὁ πατὴρ Ἱερώνυμος παρέμεινε ἄκαμπτος εἰς τὴν ἀσκητικήν του διαγωγήν καὶ ἀκραιφνής εἰς τὰ τῆς πίστεως μέχρι τέλους. Πάντοτε συνεβούλευε τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ ἀπέχουν ἀπό τούς καινοτόμους καὶ οὐδὲ εἰς περίπτωσιν κινδύνου θανάτου νὰ λαμβάνουν μυστήρια ἐξ αὐτῶν.

Ἐκοιμήθη τὴν 13ην Ἰανουαρίου 1943, ἀφοῦ ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Αἱ τελευταῖαι του λέξεις ἦσαν: «Σώζεσθε, παιδιά μου, σώζεσθε...». Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία του ἐψάλη τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1943 χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς Ἱερωνύμου Ἱερομονάχου εἴη ἡ μνήμη αἰωνία. Ἀμὴν.

[Τὰ στοιχεῖα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν «Πατρίων» τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως κυροῦ Καλλιοπίου, τομ. Α', Πειραιεύς 1987, σσ. 120-143]

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κ. Ρόουαν Οὐΐλλιαμς ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς ἀγῶνα καταπλήξεως τοῦ ποιμνίου του. Ἀπό καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκτοξεύει κατὰ τῆς κεφαλῆς των ἐξωφρενικάς δηλώσεις διὰ διάφορα ζητήματα καὶ πρὶν οἱ καημένοι νὰ προφθάσουν νὰ συνέλθουν, ἄλλο πλῆγμα ἔρχεται.

Εἰς συνέντευξίν του εἰς τὸ BBC ὁ Ἀγγλικανός Ἀρχιεπίσκοπος ἐδήλωσεν ὅτι: «Οἱ τρεῖς μάγοι μὲ τὰ δῶρα, τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ, ἡ φάτνη μὲ τὰ βόδια: ὅλα αὐτὰ ἦταν ἕνας μύθος. Χρήσιμος μὲν ἀλλὰ μύθος...» (Βλ. «Ὀρθόδοξο Κόσμο» ἀ.φ. 4, τῆς 24.12.2007, σελ. 7)! Ἀγαπητὲ κ. Οὐΐλιαμς, οἱ τρεῖς μάγοι, τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεέμ καὶ ἡ φάτνη ἀναφέρονται εἰς τὰ Ἱερά Εὐαγγέλια. Ἐὰν σεῖς, Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ποιμὴν -ὑποτίθεται- Ἐκκλησίας ἡ ὁποία θέλει νὰ λέγεται χριστιανικῆς, θεωρεῖτε μύθους αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἡ Καινή Διαθήκη, τότε ὁ λύκος ποῖος εἶναι; Λύκος, λοιπόν καὶ οὐχὶ ποιμήν. Λύκος ὁ ὁποῖος ἀπέβαλε καὶ τὴν δοράν τοῦ προβάτου. Πλὴν διὰ τοὺς φιλτάτους Πατριάρχας τοῦ δυσμοίρου γένους μας, «ἀδελφός ἀγαπητός ἐν Χριστῷ»...

✓ Ὁ αὐτός λυκοποιμὴν κ. Οὐΐλιαμς εἶχε δηλώσει προηγουμένως ὅτι τὸ ποίμνιό του «πρέπει νὰ μιμηθεῖ τὶς συνήθειες τῶν Μουσουλμάνων ὅπως νὰ προσεύχονται πέντε φορές ἡμερησίως μὲ στόχο νὰ ἐντάξουν τὸν Θεὸ στὴν καθημερινότητά τους» (RNN, 26.11.2007)! Εἶναι ἀπολύτως φυσικόν ἀφοῦ δὲν δέχονται ἁγίους οἱ Ἀγγλικανοί, νὰ μὴν ἔχουν παραδείγματα πρὸς μίμησιν. Τοιουτοτρόπως στρέφονται ἀλλοῦ πρὸς ἀναζήτησιν προτύπων ἀκόμη καὶ -ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπός τους ὑποδεικνύει- πρὸς τοὺς Μωαμεθανούς.

Δέν είναι τυχαῖον ὅτι οἱ Ἀγγλικανοί εἶναι πλέον μειονότης εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Συμφώνως μὲ πρόσφάτους στατιστικές βρετανικῶν ἐφημερίδων οἱ λατίνοι ἐν Βρετανία (οἱ καθ' ἑκάστην Κυριακήν ἐκκλησιαζόμενοι) πλέον ὑπερτεροῦν τῶν ἀντιστοίχων ἀγγλικανῶν. Ἀκόμη καὶ ὁ πρώην Πρωθυπουργὸς τῆς Μ. Βρετανίας, προεσεχώρησεν εἰς τὸν λατινισμόν (Βλ. RNN, 22.12.2007).

✓ Ὁ Πατριάρχης Μόσχας Ἀλέξιος ἐδήλωσεν ὅτι «οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες πρέπει πρῶτα νὰ ἐπιλύσουν τὶς διαφορές τους καὶ μετὰ νὰ ἀρχίσει διάλογος μὲ τοὺς Καθολικούς» (Βλ. «Ὀρθόδοξο Κόσμο» ἀ.φ. 4, τῆς 24.12.2007, σελ. 7). Ὁ κ. Ἀλέξιος ἀναφέρεται εἰς τὰς διοικητικάς διαφοράς του μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου. Τὸ ὅλον ἐνδιαφέρον τῶν ἡγετῶν τῆς «ἐπισήμου Ὀρθοδοξίας», ἐπικεντροῦται εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐπιρροῆς των. Οὐδένα ἐνδιαφέρον εἰς τὰ τῆς πίστεως.

✓ Τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ Πρεβυτέρους Συνοδικὸν Δικαστήριον, συνεδριάσαν τὴν 3/16-11-2007, εὑρέθη εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἐπιβάλει ὁμοφώνως εἰς τὸν Ἰωακεὶμ Εὐαγγελᾶτον κάτοικον Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Λυκοχοροῦ Πατρῶν τὸ ἐπιτίμιον τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήματος. Τοῦτο, διότι διὰ πλῆθος κανονικῶν παραβάσεων καταδικασθεὶς διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως εἰς τὸ λίαν ἐπιεικὲς ἐπιτίμιον τῆς ἐπὶ ἑξάμηνον ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας καὶ τὴν διόρθωσιν ὅλων τῶν κακῶς κειμένων διὰ τῶν ὁποίων προεκαλεῖτο ὁ εὔλογος σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν, τοῦτος ὄχι μόνον δὲν συνεμορφώθη, ἀλλ' ἀπέστειλεν καὶ «ἀποκήρυξιν» ἐγκαλῶν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ ἐπὶ αἱρέσει! (Ἐάν, βεβαίως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶχε ἀποφανθεῖ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του, τότε προφανῶς θὰ ἦτο δι' αὐτὸν Ὀρθοδοξοτάτη!) Καὶ ἡ «αἵρεσις» ἡμῶν εἶναι κατ' αὐτὸν τὸ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζομεν κάθε σχισματικήν παλαιοημερολογιτικήν ὁμάδα ὡς Ἐκκλησίαν. Προφανῶς, τὸ τοιοῦτον «ὀρθόδοξον» φρόνημα ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν παραφυάδα τῶν Μακαριτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρε καταφύγιον, ὅπως καὶ ὁ κάθε τοιοῦτος, ἀτάκτως περιπατῶν, κληρικός.

✓ Τινὲς δυστυχῶς κατηγοροῦν τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διότι δὲν ἀπηγόρευσε τὴν παραλαβήν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τῶν νέων διαβατηρίων τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Ἀνασύρουν δὲ παλαιοτέρας ἀποφάσεις καὶ ἐγκυκλίους αὐτῆς, διαπιστοῦντες ἀντίθεσιν παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων ἀποφάσεων. Εἰς ἀπάντησιν τῶν αἰτιάσεων αὐτῶν, ἀναφέρομεν ὅτι ἡ ἀντίθεσις τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς διαβατήρια ἢ ταυτότητας αἱ ὁποίαι περιέχουν τὸν δυσώνυμον ἀριθμόν τοῦ ἀντιχρίστου, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύει. Τὰ νέα διαβατήρια, ὅμως δὲν περιέχουν τοῦτον, οὔτε διὰ τῆς μορφῆς τοῦ γραμμωτοῦ κώδικος, οὔτε ἐντὸς τοῦ μικρο-ἠλεκτρονικοῦ κυκλώματος, οὔτε μὲ ἄλλην τινα μορφήν. Συνεπῶς δὲν ὑφίσταται λόγος ἀπαγορεύσεως τῆς παραλαβῆς των ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησία μας.

Οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς σκοποί ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἔχουν ὑπεύθυνον στάσιν καὶ νὰ μὴ σημαίνουν συναγερμὸν ἄνευ πραγματικοῦ κινδύνου, διότι ἂν πράττουν τοιουτοτρόπως, ὅταν ἔλθῃ πράγματι ὁ κίνδυνος, τότε θὰ κινδυνεύουν νὰ μὴ γίνουν πιστευτοί.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

➤ Μέ τήν ἀθρόα προσέλευσιν τῶν φιλεόρτων χριστιανῶν τιμήθηκε τήν Τρίτη 22-8/4-9 ἡ δευτέρα πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δήμου Ἁγ. Παρασκευῆς πού πανηγυρίζει κατ' ἔτος τήν σύναξη τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνος τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης. Δυναμική ὑπῆρξε ἡ συμμετοχή τοῦ Ἱεροῦ κλήρου.

Ὁμοίως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑόρτασε καί ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός Παναγίας Προυσιωτίσσης Κινέτας μέ κάθε λαμπρότητα. Στήν ἱερά πανήγυρη συνιερούργησαν ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Χριστόδουλος Καραΐσκος καί ὁ πανοσιώτατος Ἱερομ. Κύριλλος Μιχάλης.

➤ Τήν Πέμπτη 24-8/6-9 πανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός Ἁγ. Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ Κερατσινίου. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τελέσθηκε ὁ Μ. Ἑσπερινός στόν ὁποῖον χοροστάτησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος καί ἀκολούθως πραγματοποιήθηκε ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος στήν ὁποία ἔλαβαν μέρος, ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος καί ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος. Ἄξιον ἀναφορᾶς ὑπῆρξε ἡ ἐκπροσώπησις τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καθώς καί ἡ συμμετοχή τοῦ Ἱ. Κλήρου καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

Τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης χοροστάτησε στήν θ. Λειτουργία, μετά τό πέρας τῆς ὁποίας, ἡ δραστήρια ἐκκλησιαστική ἐπιτροπή παρέθεσε τράπεζα ἀγάπης.

➤ Τήν Κυριακή 27-8/9-9 πανηγύρισαν τήν ἐτήσια πανήγυρί τους, τό Ἱ. Ἡσυχαστήριο Ἁγ. Φανουρίου Σαλαμῖνος καί οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί Κορωπίου καί Γλυφάδος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ἡσυχαστηρίου τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς προέστη εἰς τόν Μ. Ἑσπερινό καί ἐν συνεχείᾳ τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱ. εἰκόνος, στόν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναό Ἁγ. Φανουρίου Κορωπίου. Ὁμοίως τήν παραμονή τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, κατά παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς Ἱ. Λιτανείας τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τοῦ Ἁγ. Φανουρίου, εἰς τόν ὁμώνυμο ἑορτάζοντα Ἱ. Ναό Γλυφάδος.

➤ Τήν Τετάρτη 29-8/11-9 ἑόρτασαν οἱ ἱστορικοί Ἱ. Ναοί Τιμίου Προδρόμου Λουτουφίου Βοιωτίας καί Μεσορόπης Καβάλας. Στήν πανήγυρη τοῦ πρώτου Ναοῦ προέστη συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱ. κλήρου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ εἰς τήν πανήγυρη τοῦ δευτέρου Ναοῦ, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως, κ. Γρηγόριος. Εἰς τήν λαμπρότητα τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Λουτουφίου, συνέβαλε καί ἡ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, πού ἔλαβε μέρος στόν Μ. Ἑσπερινό καί στήν λιτάνευση τῆς ἱ. εἰκόνος.

Ἡ λαμπρότητα καί ἡ ἀγαλλίασις ἦταν τά κύρια χαρακτηριστικά τοῦ ἱεροῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, ἐπίκεντρο τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ὅπως κάθε χρόνο ἡ ἀκμάζουσα Ἱ. Μονή Παναχράντου Μεγάρων.

Τῆς Ἱ. πανηγύρεως προέστη ὁ πνευματικός πατήρ καί κτήτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπό τιμίων ἱεραρχῶν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, καθώς καί τοῦ ἱ. κλήρου.

Ὡσαύτως τήν Παρασκευή 8/21 Σεπτεμβρίου πανηγύρισε προεξάρχοντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου ὁ Ἱ. Ναός Γεννήσεως Θεοτόκου Σερρῶν.

Εἰς τά πανηγυρίζοντα Ἱ. Ἡσυχαστήρια Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Σάμου, Αἰγίνης καί Ροδοπόλεως ἱερούργησαν ἀντιστοίχως, ὁ πανοσιώτατος ἱερομ. Ἀγαθάγγελος Σαμαρᾶς, ὁ πανοσιώτατος ἱερομ. Σεραφείμ Κόμνιος καί ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεύς Χαράλαμπος Χαμοσφακίδης.

➤ Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου ἑορτάστηκε τήν Πέμπτη 14/27 Σεπτεμβρίου ἡ παγκόσμιος ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν Εὐόσμου Θεσ/νίκης.

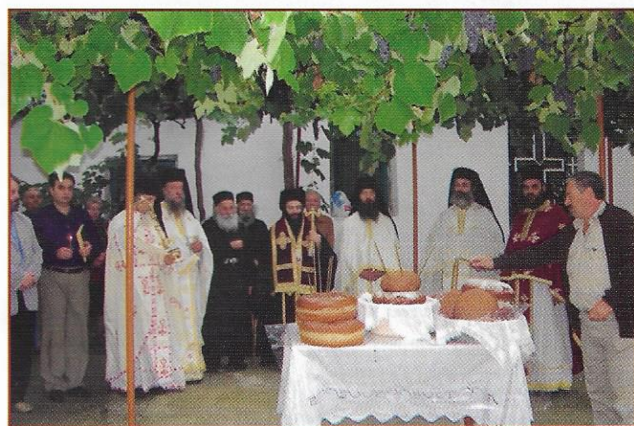
➤ Τήν Παρασκευή 15/28 Σεπτεμβρίου πανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός Ἁγ. Νικήτα Νικήτη Χαλκιδικῆς.

➤ Ἱερουργοῦντος τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Γιαννακοῦ ἑορτάστηκε τήν Κυριακή 17/30 Σεπτεμβρίου ἡ μνήμη τῆς Ἁγ. Σοφίας εἰς τό ὁμώνυμο ναΐδριο τῆς ἀκριτικῆς Ἀμοργοῦ.

Τῇ ἀδείᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Παλ. Φαλήρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπανηγύρισεν τό ὁμώνυμον Ἱ. Ἡσυχαστήριον Σαλαμῖνος, στό ὁποῖον ἱερούργησεν ὁ αἰδεσιμώτατος πρωθ. Γεώργιος Γκλέκας.

➤ Τήν Τρίτη 26-9/9-10 πανηγύρισε ἡ Ἱ. Μονή

Ἁγ. Ἰωάννου Θερμοπυλῶν. Τῆς Ἱ. πανηγύρεως προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

➤ Τήν Κυριακή 1/14 Ὀκτωβρίου ἐπί τῇ συνάξει τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος Παναγίας Γοργοϋπηκόου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τῆς Ἱ. Πανηγύρεως τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Οἰνόης. Ὁμοίως ἑόρτασαν καί τά Ἱ. Ἡσυχαστήρια Μεσαμπελιῶν Ἡρακλείου Κρήτης καί Μαρκοπούλου Ἀττικῆς, εἰς τά ὁποῖα ἀντιστοίχως ἱερούργησαν, ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμ. Ἀνδρέας Νταγκίνης καί ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεύς Δημήτριος Ράϊκος.

➤ Ἐξ ἀφορμῆς τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Παναγίας Γοργοϋπηκόου, πού κατέχη ἡ Ἱ. Μονή Ἁγ. Μαρίνης Κερατέας ὡς ἱερόν φυλαχτήριον, ἔχει καθιερωθεῖ τό πρῶτο Σάββατο τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς. Πρός τιμήν τῆς Θεοτόκου, τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς 6/19 Ὀκτωβρίου στήν Ἱ. Μονή ἐτελέσθη κατά τήν ἁγιορείτικη τάξη Ἱ. ἀγρυπνία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισε καί ἡ Ἱ. Μονή Ἁγ. Σκέπης Δαφνίου. Τῆς Ἱ. πανηγύρεως προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ἐνῶ ἰδιαίτερη αἴγλη στήν πανήγυρη προσέδωκε ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου πού παρέστησαν συμπροσευχόμενοι εἰς τό Ἱ. Βῆμα.

➤ Γιά τρίτη συνεχῆ χρονιά, ὁ Χιακός εὐσεβής λαός ἐτίμησε ἱεροπρεπῶς τήν μνήμη τοῦ ὁσίου καί Θεοφόρου πατρός Παχωμίου τοῦ νέου. Ἡ ἱερά πανήγυρις ἐτελέσθη τό Σάββατο 14/27 Ὀκτωβρίου στήν σεβασμία Ἱ. Σκήτη Ἁγ. Πατέρων Χίου, προεξάρχοντος τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως, Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

➤ Τήν Παρασκευή 20-10/2-11 πανηγύρισε μέ κάθε ἱεροπρέπεια ἡ Ἱ. Μονή Ἁγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ. Τῆς Ἱ. πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, ἐνῶ ἰδιαίτερη ἔμφαση προσέδωσε ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, πού παρέστη συμπροσευχόμενος εἰς τήν Θ. Λειτουργία καί ὁ ὁποῖος κήρυξε τόν Θ. Λόγο ὡς καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, πού συνιερούργησε μέ τόν οἰκεῖο ἱεράρχη καί τόν ἱερό κλῆρο τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Τοποτηρητής τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου, Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, τό βράδυ τῆς Πέμπτης 19-10/1-11 προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ τῆς Ἱ. Ἀγρυπνίας, εἰς τήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονή Ἁγ. Ματρώνης Δίδυμα Χίου, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα, ἱερούργησε εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναό Ἁγ. Ματρώνης πόλεως Χίου.

➤ Ἱεροπρεπῶς ἑορτάσθη τήν Πέμπτη 26-10/8-11 ἡ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἁγ. Δημητρίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ἔλαβε μέρος εἰς τήν Ἱ. πανήγυριν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Δημητρίου Κερατσινίου, στήν

ὁποία προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος.

Προεξάρχοντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, ἑώρτασε τήν ἐτήσιαν πανήγυρίν του ὁ Ἱ. Ναός Ἁγίου Δημητρίου Καβάλας.

➤ Ἁγιοπρεπῶς ἑορτάσθη ἡ μνήμη τῶν ἰαματικῶν Ἁγ. Ἀναργύρων εἰς τόν ἑορτάζοντα ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν Καρλοβάσου Σάμου. Τῆς Ἱ. πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὅστις πρός χαράν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καί ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς Ἱ. πανηγύρεως, ἐτίμησε μέ τό ὀφφίκιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου, τόν ἀκαταπόνητον ἐφημέριον π. Ἀγαθάγγελο Σαμαρᾶ.

➤ Μέ μοναστηριακή τάξη καί λαμπρότητα ἑορτάστηκε τήν Τετάρτη 8/21 Νοεμβρίου ἡ σύναξις τῶν Ἁγ. Ἀγγέλων στίς Ἱ. Μονές Ἁγ. Ταξιαρχῶν Ἀθικίων Κορίνθου καί Νενήτων Χίου.

Εἰς μέν τήν πανήγυριν τῆς πρώτης, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου, ἐνῶ εἰς τήν πανήγυριν τῆς δευτέρας προέστη ὁ Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

➤ Μέ τήν ἁρμόζουσα ἐκκλησιαστική εὐπρέπεια ἑορτάσθη τήν Πέμπτη 9/22 Νοεμβρίου ἡ μνήμη τοῦ νεοφανοῦς Ἁγ. Νεκταρίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς, προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ εἰς τό ἑορτάζον Μητροπολιτικό Ἱ. παρεκκλήσιο Ἁγ. Νεκταρίου Χατζηκυριακίου Πειραιῶς, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα ἱερούργησε στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Ἀναργύρων Αἰγίνης.

Προεξάρχοντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου, ἐτελέσθη ἡ ἐτησία πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Ρόδου. Ὁμοίως ἑόρτασαν καί ἐτίμησαν τήν μνήμη τοῦ θαυματουργοῦ ἁγίου, ἡ Ἱ. Μονή Παναγίας Ὁδηγητρίας - Ἁγ. Νεκταρίου Ἀχαρνῶν καί τό Ἱ. Ἡσυχαστήριο Ἁγ. Νεκταρίου Ἀρτέμιδος.

➤ Τό Σάββατο 11/24 Νοεμβρίου ἡμέρα τιμῆς καί μνήμης τοῦ Ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, πανηγύρισεν ὁ Ἱ. Ναός Βιλλίων, καί αἱ Ἱ. Μοναί Ἀμφιάλης καί Ἀνθούσης.

Συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό Βιλλίων, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης.

Ὁ Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος

μετά τόν Μ. Ἑσπερινό τοῦ Ἱ. Ναοῦ Βιλλίων μετέβη εἰς τήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονή Ἀνθούσης καί χοροστάτησε στόν Μ. Ἑσπερινό τῆς Ἱ. ἀγρυπνίας πού τελέσθηκε στό περικαλλές καθολικό τῆς Ἱ. Μονῆς, πρός τιμή τοῦ μεγαλομάρτυρος καί θαυματουργοῦ Ἁγ. Μηνᾶ.

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου ἐτελέσθησαν οἱ πανηγυρικές ἱερές ἀκολουθίες τῆς ἑορτάζουσας Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Μηνᾶ Κερατσινίου. Ἰδιαίτερη λαμπρότητα προσέδωσε εἰς τήν Ἱ. πανήγυριν ἡ ἀπονομή τοῦ ὀφφικίου τῆς πνευματικῆς πατρότητος εἰς τόν ἀγαπητόν σέ ὅλους, ἐφημέριον τῆς Ἱ. Μονῆς, πανοσιώτατον ἱερομ. Στέφανον Τσίκουρα.

➤ Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὡς Τοποτηρητής τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, τήν Δευτέρα, 13/26 Νοεμβρίου προέστη τῆς Ἱ. πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Λαμίας.

➤ Ὡς ἐπιχώριος Μητροπολίτης τήν Τρίτη 14/27 Νοεμβρίου ὁ Σεβ. Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς Ἱ. πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Φιλίππου Καμινίων.

➤ Ἱερουργοῦντος τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως Περιάνδρου Ἀθανασάκου ἑορτάστηκαν τήν Τρίτη 21-11/4-12 τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου εἰς τό ὁμώνυμον Ἱ. Παρεκκλήσιον Νεαπόλεως Νικαίας.

➤ Τό Σάββατο 25-11/8-12 ἡμέρα καθ' ἥν ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης ἑώρτασε ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός Πατησίων. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς εἰς τόν Μ. Ἑσπερινό, χοροστάτησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ κατά παράκλησίν του τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς Ἱ. πανηγύρεως, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος.

➤ Τήν Πέμπτη 30-11/13-12 ἱερουργοῦντος τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμ. Νεκταρίου Ἐλευθερίου, πανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός Ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου.

➤ Ἡ πρωτοφανής συμμετοχή τοῦ φιλεόρτου λαοῦ συνέβαλε στήν ἱεροπρέπεια καί τήν αἴγλη τῶν Ἱ. Ναῶν καί Μονῶν πού πανηγύρισαν κατά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγ. Νικολάου.

Ὁ Μακαριώτατος προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, χοροστάτησε εἰς τόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Νικολάου Χαϊδαρίου. Στήν λαμπρή ἑορτή τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Χαλιδοῦς Παιανίας, προέστη ὁ πολιός Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος. Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, ἐτελέσθησαν οἱ ἑόρτιες Ἱ. ἀκολουθίες στόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό Ἁγ. Νικολάου Κορυδαλλοῦ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, προέστη τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν.

Στόν Μ. Ἑσπερινό τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Παλ. Ἡρακλείου, κατά παράκλησιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

➤ Συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπο-

λίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, προέστη τήν Τρίτη 12/25 Δεκεμβρίου τῆς Ἱ. πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος Ἐρυθρῶν.

Ὁμοίως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τοῦ λαμπροῦ ἑορτασμοῦ τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος Σαλαμῖνος.

➤ Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγ. Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου ἑορτάσθη πανηγυρικῶς εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν Ἀσπροπύργου. Ἡ Ἱ. πανήγυρις ἐτελέσθη, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

➤ Εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀναργύρων Αἰγίνης τήν Κυριακή 17/30 Δεκεμβρίου ἑορτάστηκε ἡ μνήμη τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ἐπισκόπου Αἰγίνης. Τοῦ Ἱ. ἑορτασμοῦ προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος.

➤ Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ὡς Τοποτηρητής Ἀνατ. Μακεδονίας καί Θράκης, προέστη τήν Παρασκευή 22-12/4-1 εἰς τήν λαμπρή ἑορτή τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας Κομοτηνῆς.

➤ Μέ κατάνυξη ἑορτάστηκε στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Πατέρων Παιανίας τήν Τρίτη 26-12/8-1 ἡ ἑορτή τῆς Παναγίας Φωτοβολούσας. Στόν Μ. Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς χοροστάτησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, ὅστις κήρυξε καί τόν Θ. Λόγο, ἐνῶ συμπροσευχόμενος παρέστη καί ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Πρός τιμήν τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, μετά τό πέρας τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς Λειτανεύσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος πραγματοποιήθηκε ὡς μικρά Εὐχαριστία Ἱ. Ἀγρυπνία.

➤ Τήν Τετάρτη 27-12/9-1 οἱ Ἱ. Μονές Ἁγ. Στεφάνου Π. Ἡρακλείου καί Αὐλίδος ἐτίμησαν τήν μνήμη τοῦ προστάτου ἁγίου τους. Εἰς μέν τήν πρώτη, τό βράδυ τῆς παραμονῆς ἐτελέσθη ὑπό τοῦ Ἱ. κλήρου ἱερά ἀγρυπνία, ἐνῶ στήν πανήγυρι τῆς δευτέρας ἱερούργησε ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμ. Τιμόθεος Βλάχος.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΝΕΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Εἶναι παρήγορο γεγονός, στούς δύσκολους χρόνους τούς ὁποίους ζοῦμε καί ὅταν βλέπουμε καθημερινά τίς ἠθικές ἀξίες νά ἐκμηδενίζονται καί τά ἰδανικά νά ἀπεμπολοῦνται νέοι ἄνθρωποι νά ἐμπνέονται ἀπό τό διαχρονικό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας καί νά συστρατεύονται ὡς θεοφόροι ὁπλῖται τῆς παρατάξεως Κυρίου. Νέοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ εἶναι δύο νέοι κληρικοί τῆς Ἐκκλησίας μας πού μέ τήν χειροτονία τους, ἐμπλούτισαν τόν ἱερό κλῆρο.

Πρῶτος χειροτονήθηκε ὁ εὐλαβέστατος **Νικόλαος Κουρουκλίδης,** στόν Ἱ. Ναό Τιμίου Σταυροῦ Εὐόσμου Θεσσαλονίκης. Ὁ νέος ἔγγαμος ἱερεύς τήν Τετάρτη 29-11/12-12 ἐχειροτονήθη Διάκονος καί τήν ἑπομένη Πέμπτη 30-11/13-12 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος, ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου.

Κατά τήν κοσμοχαρμόσυνη ἑορτή τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ὁ ἱερολογιώτατος Διάκονος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀμερικῆς καί ἀδελφός τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Woodstock Νέας Ὑόρκης **π. Σάββας Ἀναστασίου,** ἔλαβε τόν δεύτερο βαθμό τῆς ἱερωσύνης μετά ἀπό 6ετή εὐδόκιμη διακονία.

Ἡ χειροτονία ἐτελέσθη εἰς τό κατάμεστο περικαλλῆ Καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἁγ. Μαρκέλλης Ἀστορίας, ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Πανήγυρις Προυσιωτίσσης, Τσακός 22-8-07

Ἱ.Ν. Ἁγ. Κοσμᾶ Κερατσινίου 23-8-07

Ἱ. Ἡσυχ. Ἁγ. Φανουρίου Σαλαμῖνος 26-8-07

Ἱ.Ν. Ἁγ. Φανουρίου Γλυφάδος 26-8-07

Ἱ.Ν. Τιμίου Προδρόμου Λουτουφίου 28-8-07

Ἱ.Ν. Ἁγ. Νικολάου Κορυδαλλοῦ 6-12-07

ΕΝΤΥΠΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 123/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734